

Duhovno življenje

BUENOS AIRES • LETO 68

6

JULIJ 2001

Ob 10 letnici slovenske državne samostojnosti

SEVERNA STENA TRIGLAVA

Od zgoraj in od leve:

1. in 2. Javna manifestacija Slovencev z zastavami in napisi v središču Buenos Airesa (30. 6. 1991) za mednarodno priznanje slovenske države se je zbrala na Plaza San Martín v Retiru, od tam se pa napotila peš po promenadni ulici Florida do Plaza de Mayo in buenosaireske katedrale.
 3. in 4. Žegnanje pri Mariji Pomagaj v Slovenski hiši, na katerem je sanhuška verska skupnost izročila slovenski cerkvi v varstvo relikvije blaženega A.M. Slomškovega. (Foto: Jože Cukjati)
 5. in 6.. Ponovitev zlate maše dr. A. Kukovice SJ na Pristavi, kjer je dušni pastir. (Foto: M. Čeč)
 7. Pokojni župnik Vinko Kobal med nami.
- V nedeljo, 23. novembra 1999, je vodil duhovno obnovo za moške, katere se je udeležilo 54 moških.

Sporočilo NAŠIH MUČENCEV

Pridiga pri sveti maši za vse žrtve vojne in komunistične revolucije, 3. junija 2001

Jure RODE

Predragi v Gospodu!

Na današnji slovesni praznik Svetega Duha, na prve binkošti, na kraju kjer so bili učenci zbrani skupaj z Marijo, Jezusovo materjo, so bili vsi apostoli napolnjeni s Svetim Duhom in so začeli govoriti, kakor jim je Sveti Duh dal izgovarjati. V Jeruzalemu so tedaj prebivali Judje, pobožni možje iz vseh narodov pod nebom in vsak je slišal apostole govoriti v svojem jeziku in oznanjati velika Božja dela.

Naša resnica v domačem jeziku

Po dva tisoč letih od prvih binkošti bi mogli reči podobno za Buenos Aires, Ljubljano in vsa druga mesta po svetu, kjer se oznanja Jezusov evangelij. Ne le da ima vsak možnost slišati v svojem jeziku to, kar mu Sveti Duh govori po uradni Jezusovi Cerkvi, ampak tudi v taki govorici, ki je primerna njegovemu značaju, zgodovini, njegovim političnim in splošnim razmeram, čeprav je vedno isti Jezusov evangelij. In tako imamo tudi Slovenci v Argentini, v tej topilnici narodov in narodnosti, možnost in pravico, da govorimo o verskih in o naših zadevah v svojem jeziku.

In tako skušamo vsako leto govoriti v svojem jeziku o vetrinjski tragediji, o vrnitvi domobrancev nazaj v Slovenijo in o njihovi mučeniški smrti po krivdi tedanjega komunističnega režima v Jugoslaviji in zato tudi v Sloveniji. Dogodki izpred 65 let so del naše zgodovine in tudi mučeniška smrt domobrancev, naše begunstvo in izseljenstvo ter življenje v Argentini je del zgodovine, ki nam jo je Bog namenil v skrivnostnih načrtih svoje previdnosti.

Tako Judje vsako leto berejo o veliki noči poročilo o osvoboditvi iz egiptovske sužnosti. Podobno se Armenci vsako leto spominjajo njihovega genocida izpred 86 let, ko so Turki, leta 1915, pomorili en milijon in pol Armencev. In tako drugi narodi ob svojih žalnih spominskih dnevih.

Ena in ista vera v mnogih jezikih

V drugem berilu smo slišali, da smo bili vsi krščeni v eno telo, ki je naša Cerkev, Jezusovo skrivnostno duhovno telo. V tej Cerkvi so najrazličnejši narodi in celo v istem narodu so različni duhovni darovi, Duh pa je isti; različne

so službe, Gospod pa je isti; različna so dela, isti pa je Bog, ki dela vse v vseh. Vsakemu delu ali članu Cerkve je Bog namenil posebno službo, mu dal za to potrebne darove, da izvrši pravi tista dela, ki mu jih je Bog zaupal.

Domobrancem, katerih se danes spominjamo, je Bog naložil izredno poslanstvo, da s krstom krvi potrdijo svoje krščanstvo in jim je za to dal duhovnike, ki so jih spremljali na poti v mučeniško smrt, jim podelili vesoljno odvezo in jih, kot Juda Makabejec, spodbujali naj ne odpadejo od vere očetov. Drugim, vam preživeli domobranci, ki ste se tedaj rešili nasilne smrti, vam je Bog zaupal poslansko, da pričate o tem, kar ste sami videli in doživeli.

Drugim, nam, Bog po Cerkvi nalaga dolžnost, da iz ljubezni do mučeništva mrtvih in hvaležnosti za zgled verske stanovitnosti preživelih

iščemo najbolj primernih poti za novo pokristjanjenje družbe, v kateri živimo, pa naj bo to tukaj v Buenos Aires ali v Sloveniji ali kjerkoli drugje po svetu.

Bog nam daje vseh potrebnih milosti, duhovnih darov, tudi vse tiste milosti, ki so sad mučeništva naših junakov, da moremo izpolniti tisto poslanstvo, ki ga Bog zaupa vsakemu posebej in osebno, duhovnikom in laikom, doma in v javnem življenju, pri novem pokristjanjenju naše slovenske družbe in pokristjanjenju čeztedenskega argentinskega okolja, v katerem preživimo večji del našega življenja.

Pojdite in pričajte!

Kakor apostole v današnjem evangeliju, tako Jezus tudi nas pošilja v svet, v življenje.

Potem, ko jih je dvakrat pozdravil: „Mir vam bodi!“, jim je pokazal prebodene roke in prebodeno stran. To je bila krona vstajenjskega pričevanja. Od mrtvih vstali Jezus jim je pokazal svoje povečano telo. Smrti ni več, zato jim želi mir. „Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošiljam.“ „Prejmite Svetega Duha!“ Poslal jih je, da pričajo za resnico o Jezusovem vstajenju z besedo in življenjem in celo s smrtjo.

To je tudi sporočilo naših mučencev za naš čas. V nečloveških razmerah so do mučeniške smrti vztrajali v

JUBILEJNO LETO

slovenske Cerkve v Avstraliji

Tone GORJUP

Na carigrajski dvor so prišli leta 862 odposlanci moravskega kneza Rastislava in prosili cesarja Mihaela, naj jim pošlje misijonarje, ki bodo oznanjali evangelij v domačem jeziku. V prošnji so posebej poudarili, da naj bi misijonarji poznali govorico ljudi tistih krajev. Že naslednje leto sta k Moravanom prišla solunska brata Ciril in Metod. Njuna naloga ni bila pokristjanjevanje, saj so bili ljudje večinoma že krščeni, pač pa sta prevajala bogoslužne knjige v njihov jezik in pripravila temelje za krajevno Cerkev s slovanskim bogoslužnim jezikom.

Ko je 29. novembra leta 1947 v pristanišče Fremantle v Zahodno Avstralijo priplula ameriška tovorna ladja z begunci iz Evrope, je ta celina postala cilj številnim Slovincem, ki so v taboriščih v Italiji, Avstriji in Nemčiji čakali na obljubljeno deželo. V nekaj letih se jih je v Avstraliji naselilo vsaj

dva tisoč, vendar je bil to šele začetek. Nova domovina jim je dala kruh in streho nad glavo; pogrešali pa so starše, slovensko besedo, pesem, knjigo in tudi duhovnika. Iskali so stik s prijatelji in znanci, s katerimi so delili usodo begunstva in prosili za to in ono. Nekateri so poznali verski list Ave Marija, ki je med Slovenci v Ameriki skrbel za utrjevanje verskega življenja in narodne zavesti. Prav prek njega so začeli iskati duhovnika, ki bi jih nagovarjal in spodbujal v domačem jeziku. Tako je Stanko Šubič iz Adelaide na uredništvo med drugim pisal: „Zdaj smo Slovenci razstreseni po vsej Avstraliji in naša največja težava je v tem, da nimamo niti enega slovenskega duhovnika.“ Prošnje je dobival tudi škof Gregorij Rožman, ki je takrat bival v Clevelandu in z veliko vnamo skrbel za slovensko Cerkev po svetu.

Razmere v Avstraliji, zlasti v Sydne-

yju, je škofu Rožmanu prvi podrobneje predstavil Gorazd Jože Čuješ. Tako je škof najprej njemu sporočil novico, da bodo dobili duhovnika. V pismu, ki ga je 17. avgusta 1950 poslal iz Clevelanda, je zapisal: „Vi ste mi prvi dali podatke o slovenskih imigrantih v Avstraliji, zato Vam sporočam, da se je posrečilo dobiti dva slovenska duhovnika za Avstralijo. Sta to frančiškana p. Klavdij in p. Beno, oba iz Dachaua, ki sta že nekaj časa tu v USA in znata že nekaj angleščine. Kje se bosta naselila, se bo šele videlo na licu mesta, kjer bo bolj potrebno, ponudb imate več. Ako ne pride vmes kakšna svetovna politična ovira, bosta začetkom oktobra mogla odpotovati. Spremljajo ju naše najboljše želje in molitve, da bi mogla za Slovence in morebiti Hrvate mnogo storiti. Pozdrav in blagoslov!“

Zaradi dolgotrajnega urejanja dokumentov se je prihod p. Klavdija Okorna in p. Bena Korbiča precej zavlekel. Na poti pa ju je spremljala Marija z Brezij. Na njen praznik, 24. maja 1951, sta se odpravila na pot prek oceana in dva dni zatem pristala na letališču v Sydneyju.

Tako kot solunska brata Ciril in Metod med Moravani, sta tudi p. Klavdij in p. Beno postavila temelje slovenski Cerkvi v Avstraliji. Ker letos mineva petde-

krščanski veri. Izmučenim, pretepenim so jim vzeli telesno življenje. Toda njihovo trdno prepričanje v končno zmago Boga, ki je Resnica, Pravica in Ljubezen, bo vir moči in milosti za vso nadaljnjo zgodovino Cerkve na Slovenskem in vsega slovenskega naroda. Bog daj, da bi tudi za nas veljalo krščansko pravilo iz prvih časov Cerkve, da je kri mučencev seme novih kristjanov. Bog daj, da bi bili mnogi izmed žrtev, ki se jih danes spominjamo, uradno prišteti med mučence.

Slovenski mučenci iz dobe komunizma

Ko si želimo zaresne narodne sprave, prosimo naše mučence, da bi čimprej prišlo do sprave vsakogar z Bogom, pred Bogom in zaradi Boga. Bog je bil izgnan iz slovenskega javnega življenja in z njim vsi, ki niso priklimali komunizmu. Potem bo bolj resno odprta pot tudi za spravo med ljudmi. Prava sprava ne bo mogla iti slepo mimo komunizma, kot da ga v Sloveniji ni bilo ali da ni bil v korenini kriv toliko smrti in vsega hudega med drugo svetovno vojno in po vojni, tudi našega begunstva in izseljenstva.

Na II. Vatikanskem vesoljnem cerkvenem zboru je Cerkev obsodila komunizem kot tisto obliko brezboštva, ki pričakuje človekovo osvoboditev predvsem od njegove gospodarske in socialne osvoboditve. Tej osvoboditvi pa po zatirjanju te vrste brezboštva vera nasprotuje po svoji

naravi, češ da v človeku prebuja upanje na varljivo prihodnje življenje in ga s tem odvrča od graditve zemeljske družbe. In zato privrženci takšnega nauka tam, kjer pridejo na oblast, silovito napadajo vero in širijo brezboštvo na vse načine, ki so na razpolago javni oblasti.

Tako se je dogajalo v Sloveniji, na Poljskem, na Hrvaškem in drugje. Poljski kardinal Wyszyński, katerega škofijski postopek za blaženega so zaključili letošnjega februarja, je bil zaradi dveh besed - ki sta pa vsebovali ves njegov odpor komunizmu - vržen v ječo in potem preganjan: „Non possumus!“ ne moremo, ne morem, ne smem in nočem sodelovati s komunizmom. Hrvaški kardinal Stepinac je bil proglašen za blaženega, ker so ga komunisti umorili iz sovraštva do vere in ker je branil in zagovarjal dostojanstvo vsakega človeka. V Sloveniji se je škof Rožman upr尔 sodelovanju s komunizmom in bil zato vse življenje poniževan za ceno izredno hudega duhovnega trpljenja. Prosimo Boga, da mu bo čimprej vrnjena čast in da bo smel čakati vstajenja v slovenski zemlji. Prosimo, da bodo škof Anton Vovk, Lojze Grozde in drugi naši svetniški kandidati-mučenci kmalu proglašeni blaženim in svetnikom.

Ob desetletnici samostojne in svobodne Slovenije prosimo Marijo, Kraljico tudi naših mučencev, naj bo vsem Slovincem svetla zvezda vodnica do novega krščanstva, ki bo zanesljiva pot do naše osebne in skupne sreče, sedaj in v večnosti! Amen.

Domovina zahteva danes nekaj novega, izvirnega

Prevedel Lojze KUKOVICA

1. Velikokrat smo se v zgodovini morali soočiti s težkimi situacijami. Kristjani vemo, da je Kristus Gospod zgodovine in da je moč njegovega vstajenja neusahljiv vir upanja, posebej še, kadar so težave velike. Zato hočemo ponoviti svoj glas, ki smo ga naslovili na narodno skupnost preteklega meseca novembra, da moramo sprejeti sedanji kritičen položaj z veličino duha. Ob tisti priložnosti smo dejali, da se moramo vsi prebivalci naše dežele izkazati za dorasle položaju, v katerem se nahajamo, ker bomo samo tako lahko premagali to tako globoko krizo, ki ni samo gospodarska, ampak zadeva tudi politični red in celo sam način življenja našega naroda.

2. Že pred desetimi leti, ko smo bili zbrani v Catamarki, smo analizirali izzive, ki jih je prinašala nova evangelizacija. Tedaj smo obžalovali, da nam ni uspelo priti do pravega sožitja v svobodi in ustvariti bolj pravične druž-

be. Videli smo, kako se je postopoma izgubljalo ne le to, kar že imamo, ampak tudi to, kar smo. Že tedaj je bilo vidno, kako je razširjena splošna korupcija, ki nas je uničevala kot osebe in kot družbo: trpeli smo tudi pomanjkanje neodvisnosti in resnične pravičnosti; zakoni se niso več spoštovali; ugotovili smo, kako raste revščina in marginalnost.

3. Boli nas, ko ugotavljamo, da stopamo v novo stoletje v tako delikatnem položaju, kot da smo zgubili pot in smer svoje zgodovine. Pred sedemnajstimi leti znova vzpostavljena demokracija je pozabila na svoje poslanstvo, da bi ozdravila argentinsko družbo, ki je bila ranjena in med seboj sprta celo z bratskimi boji. Ta leta bi morala biti lepa priložnost za politično oblast, da bi storila svoje kot posredovalka v službi skupne blaginje z novimi predlogi in z novimi upi. Koliko vprašanj brez odgovora! Koliko praznih iluzij!

4. Politično delo, ki je ena najbolj plemenitih dejavnosti v službi posameznika in celotne družbe, se zdi neučinkovito zaradi osebnega in skupinskega iskanja oblasti in bogastva, kadar jo gospodarske in finančne skupine narede za orodje svojih interesov.

5. Politične stranke kar nimajo pravih programov in ne povedo, kaj pravzaprav hočejo. Ne najde se v njih nekaj jasna in prava lestvica vrednot, ki bi ji bila vodilo. Prenehale so biti šole narodne zavesti za svoje pripadnike in orodje za izbiranje najboljših in najsposobnejših za javne službe. Nesmemo pozabiti, da mora biti oblast v službi človeka; samo to jo dela upravičeno in ji daje smisel.

6. Ker kriza vrednot že toliko časa traja in tako globoko prizadeva vodilne sloje in se je nekako zajedla v vse institucije, obstaja nevarnost za samo identiteto in celost države. Ta kriza se razteguje tudi na vso ostalo družbo, kriza, ki jo še poostruje poslabšanje vzgoje in močno vdiranje komunikacijske kulture. Ta sicer opravlja določene službe na področju informacije, v glavnem pa nudi le nizke programe, v katerih prikazuje neko karikaturu človeka, ne pa njegovega dostoj-

set let od njunega prihoda, bo konec meseca avgusta potekala zunanja slovesnost v spomin na ta dogodek. Praznovanja pa bi lahko potekala dalj časa. Patra sta v Sydney prispe-la 26. maja 1951, prva številka Misli je izšla 25. januarja 1952, rojaki v Melbournu so se zbrali k prvi slovenski maši v aprilu 1952, Slovenci v Adelaidi pa dober mesec dni zatem. Na vse te dogodke bi se lahko spomnili z „jubilejnim letom“ avstralskih Slovencev.

Naj bo to leto zahvale Bogu, ki že pol stoletja po duhovnikih vodi slovensko Cerkev v Avstraliji. Hvaležnosti za prejete milosti naj se pridruži prošnja, da bi naša skupnost tudi v prihodnje ostala zvesta Kristusu, slovenski besedi in dediščini staršev.

Buenosaireska katedrala, sedež argentinske Cerkve

SV. AVGUŠTIN NAS UČI

Duhovno življenje začenja s številko objavljati kratke duhovne članke pod naslovom „Sv. Avguštin nas uči“. Čeprav je ta veliki krščanski genij (rojen l. 354, umrl l. 430) pisal te nauke za duhovno življenje pred več kot 1500 leti, so še vedno aktualni, kot so bili za tolíkere krščanske rodove pred nami. Kar Avguštin uči druge, je sam tudi živel. To daje njegovim naukom še posebno prepričevalno moč.

VESELJE MIRNE VESTI

Če si resnično pobožen, ti bo Bog pomagal in sicer v notranjosti, kamor nihče ne vidi. Kakor je vest velika muka za grešnike, tako je ista vest velika radost za pravične. Zakaj torej tekaš za dobrinami tega sveta, ki se laskajo mesenim človeškim očem? Izberi si zato raje dobrino, ki jo lahko nosiš v srcu. Bodi bogat v svoji notranjosti, kjer Bog vidi tvoje zaklade, medtem ko človek ne vidi ničesar.

Gospod ti govori: *Ne delaj dobrih del pred ljudmi, da jih oni ne bodo videli.* Ne išči zatorej svoje slave v dobrih delih, ki jih delaš pred ljudmi, išči marveč božjo slavo. Zadošča naj ti, da te odobri tisti, ki vidi v notranjosti. Kakor je notranja njegova ljubezen do tebe, tako naj bo notranja tvoja ljubezen do njega, kajti le v notranjosti se nahaja resnična lepota.

Da, Kristus vidi tvojo vest, tam te Kristus ljubi, tam ti Kristus govori, tam te Kristus tudi kaznuje, tam te tudi nagraduje. Kaj pomaga vse drugo, če pa tvoja lepota ne prihaja od znotraj? Bodi pobožen in užival boš mir v svojem srcu, toda le, če je tvoja vera budna. Če tvoja vera spi, si v nevarnosti. Ko je Kristus spal, so barko premetavali valovi. Kakor hitro pa se je Kristus prebudil, je ukazal vetrovom in valovom in je nevarnost prenehala in voda se je pomirila. Pod čuječim Kristusovim pogledom naj se umiri tvoje srce, da boš tako mogel prispeti do pristana. Tisti, ki pripravi ladjo, ne opusti pripraviti prej tudi pristana.

Blagor ti, če ne najdeš v svojem srcu ničesar slabega, ko vstopiš v svoje srce. Če hočeš z veseljem znova vstopiti v svoje srce, ga moraš prej očistiti. *Blagor čistim, zakaj ti bodo Boga gledali.* Odstrani iz njega umazanijo strasti, preženi iz njega nesnago skoposti in gnoj praznoverja; izženi iz njega božje rope, slabe misli in sovraštvo do bližnjega. Preženi vse to in nato vstopi v svoje srce in dobro se boš počutil v njem.

Brž ko boš začel uživati to veselje, te bo veselila tudi sama čistoča srca in ti bo pomagala pri molitvi. Kadar vstopiš v kakšen kraj, kjer je molk, tihota in čistoča, rečeš: „To je kraj, kjer se da moliti“; se ti kar nekako zdi, da te tam Bog mora uslišati. Če ti je torej tako všeč čistoča kakšnega kraja, kako da ti ni nevšeč umazanija tvojega srca. Vstopi torej vanj, počisti ga in potem povzdigni oči k Bogu in hitro te bo uslišal. Toda čeprav uživaš mir vesti, ti še vedno ostane kakšno trpljenje, kakšna težava, *dokler ne bo premagana smrt in to umrljivo telo ne bo oblečeno v nesmrtnost.*

Neizbežno je, da boš tu podvržen skušnjavam in težavam. Toda Bog ti bo pomagal v vseh težavah. K njemu se zateci! Res ti kakšen obrekovalec lahko vzame dobro ime, ali ti pa more vzeti čistost tvoje vesti? Boljša je žalost tistega, ki krivico trpi, kot veselje tistega, ki jo stori. Ne smeš se čutiti ponižanega, če si reven v svoji hiši, pa bogat v svoji vesti. Kdor je bogat v vesti, spi bolj mirno na goli zemlji, kot pa bogati na zemskih dobrinah, pa čeprav spi v škrlatni postelji. Onega ne prebudi zaskrjuoč nemir zaradi kakšne krivde, ki bi mu mučila srce.

Hrani v svojem srcu bogastvo, ki ti ga je dala revščina Gospoda tvojega Boga. Še več, povabi ga, naj ti ga on varuje. Da prepereš, da ti ga kdo ne ukrade, je najbolje, da ti ga varuje, tisti, ki ti ga je dal.

+++

Bodi mi ti, Gospod, moj varuh in kraj zavetja, da me narediš svetega. Da, ti si kraj

zavetja zame, Bog, moj varuh in moje pribežališče. Včasih se čutim v nevarnosti in bi rad zbežal. Toda kam naj bežim? V kateri kraj naj se varno zatečem? Na katero goro? V kateri rov? V katero varno zatočišče? Kamorkoli bi šel, hodim za samim seboj.

Lahko bežim, kolikor morem, le svoji vesti ne morem ubežati. Vstopim v hišo, ležem na posteljo, lahko se v njej tudi skrijem; toda ni tako skritega kotička, kamor bi mogel bežati pred svojo vestjo, kadar me mučijo moji grehi.

Hitro me reši, reši me ti, ki si pravičen, s tem, da mi odpustiš moje grehe in v meni pozidaš mojo pravičnost. Ti boš zame zatočišče, pri tebi iščem varnosti. Daleč od tebe, kam naj bežim? *Če grem v nebo, si ti tam; če grem v pekel, si tudi tam.* Kamor grem, se srečam s teboj. In če si jezen name, te srečam pripravljenega, da me kaznuješ. Če pa si z menoj v miru, si mi pripravljen pomagati.

Tako mi ne ostane drugega, kot da pribežim k tebi. Če naj se umaknem pred človekom, grem tja, kjer ga ni. Če pa naj ubežim tebi, grem k tebi, ker ni kraja, kjer bi tebe ne bilo.

Ti mi zatorej bodi pribežališče. Če me ti ne rešiš, kam naj bežim? Pozdravi me in bom zbežal k tebi. Če me ne ozdraviš, ne morem hoditi, kako naj bi potem celo bežal?

Prevedel Lojze KUKOVICA

„ČLOVEŠKA SPOLNOST: RESNICA IN POMEN“

Lojze KUKOVICA

Pod tem naslovom je Papeški svet za družino pred nedavnim objavil dokument, ki hoče staršem in drugim vzgojiteljem posredovati nekatera načela in smernice za spolno vzgojo otrok. Ker je prav na tem področju danes mnogo zmede zaradi toliko različnega in zelo pogosto napačnega ter nespoštljivega ravnanja s spolnostjo in različnih mnenj, „Duhovno življenje“ nudi bralcem v prosti obliki nekaj misli iz tega dokumenta, zlasti nekaj praktičnih načel in napotkov.

Štiri načela o spolnem pouku

1. Vsak otrok je edinstvena in nepovnljiva oseba in mora zato prejeti osebni spolni pouk

To je prvo načelo, ki ga papeški dokument pove staršem. Ker ti poznajo, razumejo in ljubijo vsakega svojega otroka, najbolje vedo, kdaj je primerno in potrebno dati otroku postopni spolni pouk, ki ga v različnih dobah svojega razvoja potrebuje, skladno z njegovim telesnim in duhovnim razvojem. Nihče ne sme staršem, ki so si svesti tega svojega poslanstva, kratiti ali omejevati te zmožnosti, da sami presodijo in odločijo, kdaj je nastopil primeren čas za spolni pouk otroka.

Proces dozorevanja je od otroka do otroka različen. Zato je treba vsakega otroka posebej in v osebnem, njemu prilagojenem razgovoru, poučiti o telesnih in čustvenih elementih spolnosti. Samo v takšnem pogovoru, prežetim z ljubeznijo in medsebojnim zaupanjem, bodo starši zmožni posredovati zlasti čustveno razsežnost spolnosti, ki jo je samo na ta način možno pravilno posredovati.

Izkušnja uči, da je bolj primerno, če te vrste pouk da mati hčerki in oče sinu. Matere se v tej temi bolje živijo v psihologiji svojih mladih hčerk, očetje pa v psihologiji svojih sinov. Če pa to kdaj ni mogoče, potem bo moral oče zelo previdno in nežno povedati svoji hčerki intimnejše spolne reči. Bolje pa bo, če bo za to dobil kakšno drugo osebo, do katere ima on sam in hčerka zaupanje. To bo lahko kakšna učiteljica ali pa kaka druga oseba iz cerkvene skupnosti.

2. Moralna razsežnost mora biti vedno vključena v spolni pouk

To je drugo načelo, ki ga staršem daje dokument. Starši morajo svoje otroke

poučiti ne samo o tem, kako je s spolnostjo, ampak tudi in predvsem, da je spolnost dar božji človeku, ki jo je mogoče živeti v zakonu ali pa v Bogu posvečenem devištvu. Treba je otroku pokazati čistost kot veliko pozitivno vrednoto, kajti le kdor zna biti čist, bo zmožen pravilne ljubezni v zakonu ali pa v devištvu.

Že v nežni dobi bodo morda starši kdaj lahko opazili, da otrok začenja iskati začetnih spolnih in erotičnih užikov. Naj ga na obziren, a vendar jasen način poučijo, da to ni prav. To ni nobeno nasilje nad otrokom, kot bi to radi prikazali mnogi moderni psihologi. Če tega ne storijo pravočasno ali pa sploh ne, to otrokovo početje, na videz nedolžno, lahko postane v njem slaba navada, ki mu bo pozneje kot mladostniku lahko povzročala resne moralne težave. Seveda je treba ne le svariti in prepovedovati, ampak tudi otroku razložiti, zakaj se tega ne sme delati, zakaj je to nekaj slabega, namreč ker nasprotuje božjemu načrtu in človekovemu dostojanstvu. Sv. Janez Krizostom je že v 4. stoletju naročal kristjanom: „Vzpodbujam vas, da z vsem trudom popravite slabe navade in strasti, ki vas napadajo v vsaki dobi. Kajti če v katehikoli dobi zanemarjamo ali pa celo zaničujemo vrednote kreposti in pri tem doživljamo neprestane brodolome, potem smo v nevarnosti, da pridemo v pristanišče brez vsakega duhovnega tovora.“

3. Vzgoja za čistost in primeren spolni pouk je treba posredovati v najširšem okviru vzgoje k ljubezni.

Ni zadosti, pravi tretje pravilo, če se otroku ali mladostniku posreduje pouk o spolnosti hkrati s primernimi moralnimi načeli. Poleg tega jim je nujno potrebno pomagati pri rasti njihovega duhovnega življenja. Zlasti je treba vzgajati otroke k vedno večji in osebnejši ljubezni do Boga in k zavesti dostojanstva vsake človeške

osebe in njenega telesa. Starši naj otrokom govore, kako je skrb za krepost čistosti ena od važnih prvin krščanske svetosti, h kateri smo poklicani vsi ljudje. Zato v pogovori staršev z otroki nikdar ne smejo manjkati nasveti o tem, kako naj rastejo v ljubezni do Boga in do bližnjega. Pa tudi, kako naj pazijo na svoje čute in svojo domišljijo, da ne bodo začeli padati v spolne grehe; kako naj gojijo nežno sramežljivost; kako naj se vadijo pravilno izbirati primerna razvedrila in kako naj bodo vedno koristno zaposleni. Še bolj kot naravna sredstva v boju za čistost pa naj uporabljajo nadnaravna, kot so posebno molitev in prejetje zakramentov sv. pokore in evharistije. Posebej naj mladostniki gojijo tudi nežno ljubezen do brezmadežne Matere Božje.

Učijo naj starši svoje otroke kritično in samostojno presojati, kar jim nudijo množična občila, zlasti TV, ki je lahko mogočen pripomoček za dobro, pa tudi sredstvo pohujšanja in greha, lahko celo z usodnimi posledicami. Navajajo naj jih, da bodo svoje mladostne sile koristno uporabljali v raznih programih solidarnosti tako v civilni družbi kot v Cerkvi. Včasih bodo morali starši pri spolnih težavah svojih odraščajočih otrok iskati pomoči pri posebej usposobljenih osebah kot so zdravniki, pedagogi in psihologi, ki pa morajo biti seveda prežeti s krščanskim duhom in zdravimi moralnimi načeli.

Eden od ciljev vzgoje je tudi ta, da starši posredujejo svojim otrokom trdno prepričanje, da je čistost možna in da je hkrati velik vir veselja. Veselje je predvsem sad zavesti, da je naše moralno življenje urejeno, da nismo igrača spolnih impulzov, da imamo svojo spolnost v oblasti, ne pa da bi bili njeni sužnji. Spet nam govori sv. Janez Krizostom: „Kristus je dal za vse iste skupne zapovedi. Ne prepoveduje ti, da se poročiš. Hočem pa, da to storiš in živiš brez greha in brez krivde. Ne zapovedujem ti, da bežiš na hribe ali pa v puščave, le to te prosim, da si pogumen, dober, sramežljiv in čist, tudi če živiš sredi velikega mesta.“

Starši naj otrokom govorijo - seveda morajo biti o tem najprej sami prepričani - da božja pomoč nikomur ne manjka, seveda če se tudi sam trudi. Papeški dokument znova opozarja starše, naj navajajo svoje otroke k prejemu zakramentov in sicer naj to delajo predvsem z lastnim zgledom. Če bodo otroci in mladostniki sami izkusili v sebi delovanje milosti in

božjega usmiljenja v zakramentih, bodo dovolj močni, da bodo živeli čistost kot božji dar. Naj svojim otrokom tudi priporočajo, da si dobijo stalnega spovednika ali pa celo duhovnega voditelja. V njih bodo našli dragocene svetovalce na poti postopnega dozorevanja, obenem pa veliko moralno oporo v boju za čistost.

Zelo je koristno v tej dobi tudi branje pravilno izbranih formativnih knjig o spolnih vprašanjih. V njih bodo mladostniki dobili obširnejše in globlje znanje iz tega področja, - znanje, do katerega imajo pravico, obenem pa se bodo na zgledu drugih tudi sami učili in navduševali za lepo, čeprav tudi težko krepost čistosti.

4. Starši morajo dati spolni pouk svojim otrokom na zelo nežen način, vendar jasno in v pravem času.

Že je bilo rečeno, da morajo starši ta pouk posredovati na zelo nežen in delikaten način in v skladu s stopnjo njihovega splošnega razvoja. Upoštevati morajo pa tudi kulturno okolje, v katerem živijo in se gibljejo njihovi otroci. Da bodo starši vedeli, kaj in kako naj o teh rečeh govore svojim otrokom, je zelo važno, da najprej v molitvi prosijo luči od zgoraj. Govorijo naj pa tudi med seboj, da njihove besede ne bodo ranile naravne občutljivosti otroka, a da tudi ne bodo preveč nejasne in nedoločne. Dati preveč podrobnega spolnega pouka majhnim otrokom, ima ravno nasproten učinek, kot bi ga hoteli doseči. Je pa tudi nevarno, če pridejo starši prepozno s prvim spolnim poukom, kajti vsak človek je naravno radoveden glede teh reči in prej ali slej vpraša druge, če pri starših ne dobi pravočasno odgovora. To velja še posebej za današnji čas in današnje okolje, ki je tako zelo erotizirano.

Običajno se majhni otroci naprej zanimajo, od kod pridejo otroci. Ta radovednost se mu zbudi, ko vidi svojo mater nosečo ali ko doživi rojstvo novega bratca ali sestrice. Starši naj uporabijo ta veseli družinski dogodek, da poučijo otroka o najbolj preprostih rečeh, ki so v zvezi z nosečnostjo in rojstvom. To naj store hkrati s poukom o tem, kako čudovito je Bog poskrbel za razmnoževanje človeškega rodu, ko je novemu bitju pripravil lepo gnezdece prav blizu materinega srca.

Po stopinjah in v duhu APOSTOLA PAVLA

Papež Janez Pavel II. je od 4. do 9. maja sklenil romanje v najpomembnejše kraje odrešenja. Obiskal je kraje in dežele (Grčijo, Sirijo in Malto), kjer je deloval apostol in učitelj narodov - sv. Pavel.

Tja ga je vodila želja, da bi molil „tam, kjer se je stvarno razodela božja pobuda za človekovo zveličanje“. Tako je tik pred začetkom potovanja papež 2. maja povedal pri splošni avdienci na Trgu sv. Petra v Rimu. Takole ga je obrazložil: „Potem ko sem bil na Sinaju, kjer se je Bog razodel Mojzesu, in v Sveti deželi, se bom sedaj podal na nekatere kraje, s katerimi je posebej povezana zgodba sv. Pavla. Moje romanje po stopinjah velikega apostola bo pomenilo vrnitev h koreninam Cerkve, s katerimi se je treba stalno povezovati, če hočemo ostati zvesti božjemu načrtu. Pot me bo tokrat vodila v Atene: na tamkajšnjem Areopagu je imel sv. Pavel znamenit govor o srečanju evangeljskega sporočila s tako pomembno kulturo, kakršna je grška. Potem bom nadaljeval pot v Damask, ki spominja na Savlovo spreobrnjenje; končno se bom ustavil na Malti, kjer je apostol narodov doživel brodolom, ko so ga kot jetnika peljali v Rim.“

Navzoče je papež povabil, naj ga na tem tako pomembnem potovanju, ki naj bi pomenilo lepo priložnost sporazumevanja s pravoslavnimi brati in napredovanje na poti k popolni edinosti vseh kristjanov, spremljajo z molitvijo. Izrazil je upanje, da bo obisk v

Siriji, posebej v veliki mošeji v Damasku, pripomogel k ureditvi medverskega dialoga z muslimani in sožitja.

GRČIJA:

prvi obisk papeža po letu 710

V Atenah je papež po pristanku letala v petek, 4. maja, ob 11.30 najprej obiskal predsednika države Konstantina Stefanopulosa. Predsednik se mu je najprej zahvalil za njegova prizadevanja za mir v svetu ter ohranitev moralnih vrednot. Te so še posebej pomembne pri oblikovanju prihodnje evropske kulturne podobe.

Janez Pavel II. se je predsedniku najprej zahvalil za povabilo, nato pa je omenil trajni vpliv grške zgodovine in kulture na evropsko civilizacijo in omiko vsega sveta. Sam je v povezavi z 2000. obletnico Kristusovega rojstva v srcu čutil živo željo, da bi med kraji, povezanimi z odrešenijsko zgodovino, obiskal Atene, kjer je „apostol narodov“ ustanovil eno prvih krščanskih skupnosti in kjer se je prvič zavzel za dialog med krščanstvom in grško kulturo. Vpliv te kulture je čutili že v Stari zavezi, predvsem pa v Novi zavezi (zadnje knjige Stare zaveze so bile napisane v grščini, velik pomen pa je imel zlasti grški prevod Stare zaveze, imenovan Septuaginta). Svet, s katerim se je srečeval sam Jezus, je bil že globoko prepojen z grško kulturo. Besedila Nove zaveze so se širila v grškem jeziku. Prvi kristjani so se grške kulture posluževali tudi pri širjenju evangelija, kjer pa jim ni šlo gladko, kar izpričuje Pavlovo doživetje, ko je Atencem na Areopagu govoril o Kristusovi smrti in vstajenju. Poznejšim krščanskim pisateljem je grška kultura postala zaveznica, pot do tega pa so jim tudi utrli apologeti, kot je bil sv. Justin. Grški svet je postopoma postajal krščanski, krščanstvo pa je veliko prevzemalo iz njega.

Za predsednikom je papeža sprejel atenski pravoslavni nadškof Hristodulos. V nagovoru ga je celo naslovil „sveti papež iz Rima“. Takoj na začetku mu je potožil, da pravoslavni verniki, duhovniki in škofje nosijo v sebi travmatične izkušnje, ki jih je grško

Na Areopagu, kjer je Atencem govoril apostol Pavel.

ljudstvo doživljajo globlje kot drugi pravoslavni narodi. Med drugim je omenil veliko rano, ki jo je povzročila četrta križarska vojna, ko so leta 1204 križarji divjali po Carigradu; dejal pa mu je tudi, da od rimskega škofa pričakuje prošnjo za odpustanje za vse hudo, ki je bilo Grkom prizadejano v zgodovini.

Papež je v imenu katoliške Cerkve globoko obžaloval vse tisto, kar se je dogajalo med četrto križarsko vojno, in druge napake v preteklosti; pri tem pa opozoril na pogubno silo zla, ko to divja v človeškem srcu. Že pred tem je izrazil ljubezen in priznanje rimske Cerkve do grške pravoslavne Cerkve, s katero izpoveduje isto vero apostolov v Jezusa Kristusa, Gospoda in Odrešenika. Poleg tega nas družijo sakramenti krsta. Glede razhajanj pa je prav, da očistimo spomin, saj Gospod to od nas pričakuje.

Popoldne se je papež na apostolski nunciaturi srečal z grškimi katoliškimi škofi in jim izročil svoj govor. V njem je poudaril, da so oni tisti, ki „utrjujejo vez vidne edinosti“ v katoliških skupnostih v Grčiji.

V poznih popoldanskih urah je papež obiskal atenski Areopag (Aresovo goro), kjer je počastil dragoceno ikono sv. Pavla, nato

pa prisluhnil branju znanega odlomka iz govora apostola Pavla Atencem, kje pravzaprav prebiva Bog (Apd 17,22-28), in skupne izjave s pravoslavnim nadškofom Aten in vse Grčije Hristodulosom. Obsega šest točk. V njej se oba zahvalujeta Bogu za skupno srečanje in izražata željo, da bi med kristjani zavladal mir. Obsojata vsako nasilje, tudi prozelitizem in fanatizem v imenu vere. Odnosi med kristjani morajo temeljiti na poštenosti, previdnosti in poznanju težav. Kristjani moramo med seboj sodelovati, da bi med ljudmi „prevladovala pravičnost in bi vsi potrebni dobili pomoč“, da bi spoštovali življenje. Pomnožiti moramo napore za združeno Evropo, vendar pri tem narediti vse, da bi se v njej „neokrnjene ohranile krščanske korenine in duša Evrope“.

Prvi dan papeževega obiska v Grčiji se je končal na najlepši način - z molitvijo očenaša v grščini. Papež jo je molil z nadškofom Hristodulosom in člani svetega sinoda grške pravoslavne Cerkve, ki so ga po vrnitvi z Areopaga prišli obiskat na nunciaturu,

primas grške pravoslavne Cerkve pa se mu je pri tem zahvalil za vse veliko, k čemur je papež pripomogel prvi dan obiska v Grčiji.

Apostolski obisk v Grčiji, prvi obisk papeža po 1291 letih - leta 710 se je papež Konstantin, ko je potoval v Carigrad, ustavil na grških tleh - je papež Janez Pavel II. končal v soboto, 5. maja, dopoldne z mašo v športni dvorani v Atenah v sklopu tamkajšnjega olimpijskega središča, pri kateri se je zbralo 20.000 ljudi in vsi grški katoliški škofje. V pridigi je orisal lik sv. Pavla kot začetnika in trajnega vzora pravega oznanjevanja evangelija, začel pa jo je z mislimi iz Pavlovega govora na Areopagu.

SIRIJA:

papež prvič prestopil prag mošeje

V Siriji je papeža že na letališču sprejel in pozdravil mladi predsednik države Bashar Al-Asad. Papež je v prvem govoru poudaril veliko vlogo dežele v zgodovini krščanstva, nato pa zatrdil, da je „danes, v vedno bolj zapletenem in medsebojno odvisnem svetu potreben nov duh dialoga in sodelovanja med kristjani in muslimani“.

Sirija je danes država s kar šestimi katoliškimi Cerkvami vzhodnega obreda - najštevilnejša je melkitska z 200.000 verniki (patriarh Ignac Moussa Daoud je postal kardinal, pa tudi prefekt Kongregacije za vzhodne Cerkve), druge pa štejejo od nekaj tisoč do 100.000 vernikov; in štirimi pravoslavni Cerkvami (grška pravoslavna Cerkev ima pol milijona članov). Kristjani tvorijo sedem odstotkov vsega prebivalstva (16,5 milijona), sicer pa so v večini muslimani. Siriji je v preteklosti uspelo zatreti islamski fundamentalizem, danes pa jo predvsem tarejo izseljevanje ljudi (od leta 1958 se je na Zahod izselilo vsaj četrtil milijona kristjanov), socialne stiske, dolga vojaška služba in muslimanski pritiski.

Pozno popoldne prvega dne obiska v Siriji - 5. maja - se je papež v grški pravoslavni stolnici v Damasku srečal s patriarhi vseh pravoslavnih Cerkva v Siriji ter predstavniki drugih nekatoliških Cerkva in verskih skupnosti. V govoru je papež predvsem povzel bistvene teološke in pastoralne smernice Cerkve pri prizadevanju za dosego vidne edinosti krščanskih Cerkva, s posebnim ozrom na pravoslavne Cerkve v Siriji.

V nedeljo, 6. maja, je papež najprej maševal 50.000 ljudem, ki so do zadnjega kotička napolnili stadion Abbassyne v Damasku. V govoru je spomnil na spreobrnjenje apostola Pavla (Savla) v bližini Damaska; kako je to korenito spremenilo njegovo življenje, ga zadelo v dno bitja, popolnoma odprlo za božjo resnico. Apostol Pavel je imel ključni pomen pri oznanjevanju evangelija zunaj meja Jezusove domovine. K takšnemu delovanju - oznanjevanju evangelija do skrajnih meja zemlje - je poklicana tudi sedanja Cerkve.

Opoldne je v rezidenci melkitskega patriarha kosil s sirskimi katoliškimi škofi, popoldne pa v sirski pravoslavni stolnici v Damasku govoril katoliškim in pravoslavnim duhovnikom, rednovnikom, redovnicam in laikom.

Po tem srečanju pa je sledilo resnično zgodovinsko srečanje, saj je ta dan rimski papež prvič stopil v kako mošejo. To je velika mošeja Omayyad iz 8. stoletja, sezidana na kraju antične krščanske cerkve, v kateri naj bi bil po izročilu pokopan sv. Janez Krstnik (muslimani ga poznajo pod imenom Yahya). Papeža je v mošeji pričakal veliki mufti Sirske arabske republike šejk Ahmad Kuftaro, spremljal pa ga je minister za verske zadeve. Tukaj je zaželel, da bi pričevanje Jezusovega predhodnika in krstitelja „razsvetlilo vse tiste, ki v omenjeni mošeji častijo njegov spomin, da bi tako oni kot mi, kristjani, razumeli, da je poglobljena naloga v življenju iskanje resnice in božje pravičnosti“.

In pa, da bi muslimanski in krščanski

učitelji in verski voditelji teh dveh velikih verskih skupnosti predstavljali kot „skupnosti v spoštljivem medsebojnem dialogu, mikoli pa med seboj spri“.

Janez Pavel II. je molil na kraju, kjer naj bi bila pokopana odsekana glava Janeza Krstnika.

V ponedeljek, 7. maja, je papež dopoldne obiskal cerkev sv. Pavla ob vhodu v stari del Damaska, postavljeno v spomin na njegov beg iz tega mesta.

Nato je obiskal mestece Quneitro na planoti Golan, kjer so divjali hudi boji med Izraelci in Sirci; prizorišče vojne in sovraštva. Izraelska vojska ga je, ko je bilo leta 1974 doseženo premirje, ob umiku dobesedno zravnala z zemljo, sirske oblasti pa ga v opomin na vojne strahote niso dovolile obnoviti. S tega kraja je papež iz napol porušene pravoslavne stolnice naslovil na svet daljšo molitev za mir, pred tem pa kleče zanj najprej tiho prosil Boga. Molitev se navdihuje ob osmem evangeljskem blagru in je tako obzirna, da jo lahko moli vsakdo, ki veruje v enega Boga. Papež je prosil za mir v Siriji in vseh drugih državah Bližnjega vzhoda ter po vsem svetu.

Po vrnitvi v Damask se je Janez Pavel II. v melkitski stolnici srečal z mladimi raznih katoliških obredov (armenskega, kaldejskega, latinskega, maronitskega, sirskega) in drugih krščanskih veroizpovedi. Povabil jih je h koreniti odločitvi za Kristusa, pričevanju v sedanjem svetu in večji medsebojni ednosti.

Papež v Damasku

KARMELIČANSKI SAMOSTAN SORA

PISMO IZZA SAMOSTANSKIH ZIDOV

Slavimo Gospoda, aleluja!

Obiskala me je prijateljica iz mladosti. Nikakor ne more razumeti, zakaj „moramo biti za mrežami kakor v zaporu in ne smemo iti nikoli ven. Čemu vstajamo še ponoči - če že moramo več moliti kakor drugi, zakaj pa podnevi ne podaljšamo molitve? ... Skratka: čemu to čudno, težko, mračno, srednjeveško življenje?“

Mnogim se smilimo, ker mislijo, da smo se zaprle v najhujši zapor in se odpovedale vsemu lepemu, življenju in ljubezni

... Pa ni tako! Živimo v duhovni svobodi, ki je toliko večja, kolikor bolj dosledno in korenito živimo svojo poklicanost. Po božji milosti smo si izbrale življenje; kot odgovor na Jezusovo povabilo, naj gremo za Njim, smo se podarile Njemu, ki je Lepota in Luč, ki je brezmejna Dobrota, Resnica, Popolnost, Sreča, Mir, ki je neskončno sveti, vsemogočni Bog ... ki je večna, popolna Ljubezen - edina, ki nikoli ne razočara. „Jezus me je pogledal in vzljubil“ in

me povabil, naj zapustim vse in grem za Njim; „povedel me je v puščavo, da bi mi spregovoril na srce“, se mi dal spoznati. Ta poklicanost mi pomeni skrivnostni, nezasluženi, povsem zastojniški božji dar, ki izpolnjuje najgloblje teženje mojega bitja po gledanju Boga, po pristrčni povezanosti z Njim. Vsak dan se mu zahvaljujem za to nedoumljivo milost, ki mi jo je naklonil - zakaj prav meni, nevredni? - tudi za vas.

Kliče me, naj se Bogu, ki je edini vreden vse naše ljubezni, povsem, brezpogojno in nepreklicno izročim z vsem svojim bitjem; naj z navdušenjem hodim za Kristusom - v veri, v zaupanju vanj in z ljubeznijo, v veselju in trpljenju, zvesto do konca - za vsako ceno. Ne pripadam več sebi, ampak Kristusu; vsak dan se smem v nenehni molitvi ljubeče srečavati z Njim, ki je bil „krotak in iz srca ponižen“, čist, ubog in „pokoren do smrti na križu“ - in se vedno bolj upodablja po Njem, vedno bolj dosledno živeti „z Njim in v Njem“.

Z najboljšo učiteljico, Materjo Marijo

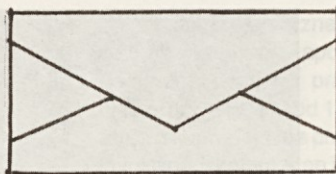
se - v skritosti, molku in spokornosti - učim ponavljati: „Glej, dekla sem Gospodova!” Z Njo ostajam - v edinosti s sestrami - molče v spokorni osamelosti ob tabernaklju, kjer biva Jezus med nami v skrivnosti evharistije.

Kolikokrat mislimo na to nedoumljivo osrečujočo resničnost: Jezus, naš Gospod in Bog, ki je „nega bistva z Očetom”, pa je za nas postal človek, za nas trpel in umrl in zmagovalno vstal in živi v Očetovi slavi - je tu med nami?! On je resnično tu! Neskončno se je ponižal - postal je naš prijatelj in brat, žrtev za naše grehe, „nosil je naše trpljenje in si naložil naše bolečine, ... svoje življenje je dal v smrt - za nas, zame! - da bi večno gledali luč” (prim. Iz 53,11.12) ... „Kristus, ki je isti včeraj in danes, ki je začetek in konec, alfa in omega, čigar so časi in vekovi, čigar je slava in oblast vekomaj” (prim. velikonočna vigilijska, „ki bo prišel soditi žive in mrtve” ... On je tu, z vso svojo božjo in človeško naravo - ljudje pa nanj niti ne mislijo ... Pričakuje nas z neizmerno ljubeznijo, da nam podeli svoj mir, nas nasiti, potolaži, okrepi, razsvetli, opogumi ... pa toliko kristijanov ostaja ravnodušnih in se ne zmenijo za njega ...

Me pa smemo ostajati ob Njem - neprekinjeno, dneve in noči ... Skupaj si prizadevamo, da bi „ohranile in premišljevale v svojem srcu” (Lk 2,19) skrivnosti Kristusovega življenja, ljubezni, trpljenja in smrti, pa tudi Njegove zmage in poveličanja; da bi ga neprenehoma slavile in mu prepevale hvalnice v imenu Cerkve ter prosile za vso Cerkev in za potrebe vseh svojih bratov in sester. O, neizmerni dar!

Strogi red, zapovedan post, nočno bdenje in molitev, spokornost, molk, delo ... O, koliko svobode in veselja nam prinaša to življenje! Držimo se reda - red pa drži nas in nam daje moči v urah utrujenosti. Spokornost, post in resno delo nas osvobajajo sužnosti lastni muhavosti, nagajenosti k laganosti in čutnosti, nas varujejo pred pomehkuženostjo, dajejo veselje nad opravljenim delom. Molk nas varuje pred hrupom praznega besedičenja, ki krade toliko ljudem čas in mir srca. Preprostost in skromnost nam omogočata, da hrepenimo po večnem bogastvu, po zakladu, ki „ga ne uničujeta molj in rja” in nam ga nihče ne more vzeti. Zvestoba Bogu nas obdarja z mirom, ki ga svet nima in ne pozna, z mirom, ki temelji na popolnem zaupanju v ljubečega Očeta.

V nočnih bdenjih slavimo Stvarnika nebes in zemlje - On pa posluša naše

I. P I S M O enemu izmed mladih

Dragi,

najprej sem mislil napisati „Pismo enemu izmed **sedmerih modrecev**”, ker praviš, da se Tvoj atek, vedno, ko vidi tebe in tvojih šest prijateljev, ki se zbirate v klapo, norčuje (ali ne „heca” ... ?) - češ da ste videti kakor tisti sedmeri grški modreci iz VI. stoletja pred Kr., ki so tudi iskali „svoj kaj in zakaj”.

„Če ne morete priti med nas,” mi pišeš, „nam pa, lepo prosimo, vsaj napišite kakšno zanimivo misel”.

Če bo misel zanimiva, ne vem, toda ko sem razmišljal, kaj naj povem, so se mi oči ustavile na hrbtu neke knjige, in sem pomislil, kaj če bi se za pet minut ustavili ob J. E. Kreku, o katerem gotovo tudi tvoja klapa marsikaj ve, ali pa je vsaj slišala o njem.

Zdaj ne bi govoril o Župančičevi oznaki Kreka. Za Župančiča je bil Krek eden največjih naših mož, resnično „srce v sredini”. Tudi ne bi omenjal Krekovega političnega delovanja, niti ne njegovega združništva, kateremu se

hvalnice! - in prosimo Njegovega usmiljenja za trpeče in stiskane ... V molitvi se prijateljsko pogovarjamo s svojim Očetom, ki bdi nad nami z brezmejno ljubeznijo ... zahvaljujemo se Kristusu za neizmerni dar odrešenja, se skrijemo - pred vsem hudim - v naročje najljubeznivejše Matere ...

Kako svobodne smo za temi zidovi! Kako srečne smo v tem življenju! Saj ga živimo v ljubezni do Boga, ki je večna ljubezen, in do svojih bratov in sester ... tudi do vas, do tebe ... Ljubezen pa daje življenju vrednost in duhovni polet, srečo in polnost.

„Bogastvo molitve, molka, kontemplacije, nedeljene ljubezni do Boga in popolne predanosti” Njegovi službi nam daje veselje, mir in moč in hrepenenje po nebeškem domu, kjer nas večni zmagovalec nad grehom in smrtjo pričakuje v Očetovi slavi, kjer bo „Bog obrisal vse solze z naših oči in smrti ne bo več” (prim. Raz 21,3); tam bomo skupaj prepevali vso večnost: Aleluja!

s. Katarina, klarisa

imamo zahvaliti, da smo nekoč kot narod sploh lahko svobodno zadihali.

Novo leto in torej kakšna nova misel? Nova ne bo, a je morda vredna, da se ob njej ustavimo.

Saj sam veš, da ne mine dan, ko ne bi slišali, kako je ena značilnosti slovenske sedanjosti ta, da smo - vsaj velik del naroda - apatični. In smo - vsaj po večini - res! „Saj se ne da nič narediti.” - „Nima smisla si delati iluzij...” - „Saj ... saj ...” In potem je navadno dodan pa še refren: ljudje pravzaprav ne moremo nič storiti in smo torej - nepotrebni.

In ker potem za nameček pa še slišimo - včasih v preprostem govoru, včasih v zapletenem filozofskem stilu - da „Nihče na svetu ni tako potreben, da ne bi kdo drugi njegovega dela izvršil”, nas res objame skušnjava: „Ja, bo že tako, da pravzaprav nihče na svetu ni 'nenadomestljiv’...”

Saj bi svet res tekel naprej, tudi ko tega ali onega nikdar na svetu ne bi bilo, toda ... **tekel bi drugače.** Včasih - pa še **kako** drugače! Da se ustavim samo pri Kreku: kdo dvomi, da bi brez njega pot našega naroda šla tako v rast, kakor je šla? In pri tem ne mislimo samo na gospodarstvo (zadružništvo...), ampak tudi na razvoj v naši kulturi in na področju, katerega tako kultura kakor gospodarstvo daje ta osnovo: v naši politiki.

Zato se Kreka s hvaležnostjo spominjamo. Spominjati se ga pa kaže tudi zato, ker nam še danes lahko da marsikako lekcijo ... Samo za primer: za časa stare Avstrije, ko se je kot poslanec v dunajskem parlamentu boril za pravice našega naroda, mu je sam avstrijski cesar nekoč hotel podariti zlato verižico, a jo je Krek vljudno, a odločno, odklonil: „Oprostite, veličanstvo, od vas niti zlate verižice ne!” Kajti tudi verižica je veriga in vsi vemo, česa simbol je veriga ... Ne vem, če je zgodba resnična, vsekakor o Kreku smo marsikaj slišali, pa bi tako dejanje bilo čisto njemu podobno.

Eden Krekovih učencev nam je med raznimi anekdotami zapustil tudi to, ki nam pove, kako je ta mož zadeto označe-

vijo, sedež OZNE, kavo pit, je odgovoril: „Za vsakega zaprtega duhovnika sem pripravljen iti po kolenih od škofije do Slavije, samo da ga rešim iz ječe.”

Nadškof nadaljuje: „Kako rad sem hodil po župnijah, govoril preprosto otrokom in odraslim. Vsak obisk ali slovesnost v katerikoli župniji je bil zame oddih in poživitev.” Ljudje, zlasti na deželi, so zelo radi poslušali njegove pridige, ki so bile preproste in vsebinsko jasne in tudi glasne; imel je izredno močan glas in ni nikoli uporabljal mikrofona.

V oporoki se je nadškof Vovk spomnil svoje mladosti: „Moja mladost ni poznala in uživala sedanjega načina življenja.” V zgodnji mladosti je namreč izgubil mater, očeta pa, ko je bil star sedemnajst let. Bil je najmlajši od osmih otrok. Rojen 19. maja 1900 - sto let pozneje v isti hiši kot pesnik France Prešeren. Nadškof dr. Rode je dne 19. maja letos blagoslovil spominsko ploščo na Vovkovi in Prešernovi rojstni hiši v Vrbi. Družina Vovk je bila revna, zato v oporoki nadškof Vovk pravi: „Nisem smel misliti na kolo, na izlete. Moje opravilo o počitnicah je bilo trdo kmečko delo. Pod Triglavom sem doma, pa nikoli nisem bil v njegovem kraljestvu. Moji edini izleti so bili ob nedeljah zjutraj peš na Brezje, navadno s čevlji v rokah, ali procesije za dež in

lepo vreme na blejski otok. Blagoslovljena Marijina kongregacija, ki me je varovala vso mladost in nadomeščala starše.” Kako pomembno je za mladega človeka versko ozračje v družini in skupina enako mislečih z istimi ideali in življenjskim ciljem. Človek, ki je sam, se v tem razkristjanjenem svetu navadno versko in moralno izgubi.

„Blažena jutra, ko so nas mlade dijakke v Kranju vsak dan zbiral v farni cerkvi pri obhajilni mizi. Žrtve in Marijino varstvo so klesale poklice.” Kakšen zgled za mlade: maša, spoved, obhajilo, to so sredstva in poročstvo lepe in čiste mladosti.

Nadškof nadaljuje: „Bog mi je pričal, da na visoko škofovsko čast nikdar niti mislil nisem. Božja volja in izredne razmere so to prinesle.” Bog vedno Cerkev preskrbi voditelje prav ta isti čas in jih obdari s posebnimi darovi - karizmi. To velja tudi za nadškofa Vovka. In oporoko končuje: *Bog mi pomaga. V Gospoda zaupam. To oporoko sem narokoval ne v lastno hvalo, pač pa samo v slavo Gospodovo.*

Vovkovo življenje in njegovo škofovsko službo je posebej zaznamoval dogodek 20. januarja 1952. Tisto nedeljo je bil škof Vovk v spremstvu stolnega prošta dr. Franca Kimovca in Franca Čampa, župnika v Mengšu, namenjen v Stopiče, da bi tam blagoslovil

nove orgle. Pa v Stopiče ni prišel, ker je Zveza borcev v povezavi z OZNO organizirala na kolodvoru v Novem mestu protestni shod proti škofu Vovku. Najeti ljudje so na vlaku škofa Vovka polili z bencinom in zažgali. Gotovo bi bil zgorel, če mu ne bi bili spremljevalci priskočili na pomoč in mu sklekli gorečo zimsko suknjo. Zgorel je le njegov celuloidni kolar in škofu povzročil po vratu hude opeklice. Poškodba je bila vidna do smrti. Prav zaradi tega poskusa umora in sovraštva do Cerkev in vere in zaradi vsega trpljenja, ki so mu ga na številnih nočnih zaslišanjih in groznjah povzročili najvišji organi OZNE, je škof zbolel za sladkorno boleznijo, ki je, žal, prekmalu prekinila njegovo življenje. Vse to je bil tudi razlog, da se je začel postopek za Vovkovo razglasitev za blaženega. Z vsem svojim življenjem je bil pričevalec za vero in Kristusa. Moli-mo v ta namen in priporočajmo se mu, da bi ga v pričevanju posnemali.

BOGDAN KOLAR

V GOSPODA ZAUPAM

Pri založbi Družina je lani izšla knjiga pod gornjim naslovom z zapisi ljubljanskega nadškofa Antona Vovka. Ob tisti priložnosti je Silvester Čuk zapisal naslednje:

Mnogi bralci slovenskega katoliškega tednika Družina so lansko leto nestrpno pričakovali nove številke, ker so z velikim zanimanjem prebirali zapiske škofa Antona Vovka o zaslišanjih na Udbi od 27. maja 1949 do 10. novembra 1951. Pri starejših, ki so tiste hude čase sami doživljali, je raslo spoštovanje do tega pogumnega pastirja Cerkev, ki se ni dal ostrašiti, temveč se je neomajno držal svojega škofovskega gesla „V Gospoda zaupam”, po katerem je Bogdan Kolar, nadškofijski arhivar, izbral naslov za to knjigo.

V njej so poleg zapiskov zaslišanj zbrana tudi pastirska pisma škofa Vovka, namenjena vernikom, ki so bili njegovi skrbi zaupani, ali pa duhovnikom, ki jih je - pri vseh njihovih napakah in slabostih - imel iskreno rad in se je zanje pri oblastnikih boril „kot lev”. Bogdan Kolar je gradivo

Nadškof Anton Vovk na mrtvaškem odru

Na božjo pot NAŠA GOSPA IZ DOLINE CATAMARCA

(Nuestra Señora del Valle de Catamarca)

Metka MIZERIT

Zgodovina presvete Device je tesno povezana z osvojitvijo pokrajine Tucumán. Božji poseg v tej veliki epopeji je imel kot osrednjo točko cerkev Naše Gospe Brezmadežnega spočetja v Dolini Catamarca, ki je postala središče in žarišče krščanske vere. Bila je kot svetilnik, ki je razsvetljeval s svojimi žarki vso celino.

Bili so časi osvajanja Novega sveta. Prvi je prišel v te kraje Diego de Rojas leta 1542. Kmalu za njim je nastopil Núñez del Prado. Dolina Catamarca z okolico je bila najlepša pokrajina, ki jo je osvojil. Naseljena je bila z Indijanci iz rodu Calchaqués. Ti so razmeroma hitro sprejeli katoliško vero. Okrog leta 1550 so častili kip Brezmadežne v kotlini Ambato. Krasi so jo s cvetjem in ji prižigali lučke ter skozi dvajset let čuvali skrivnost. Nihče ni vedel, kako je kip prišel tja: legenda pripoveduje, da ga je postavil sam Bog.

Grof Manuel de Salazar je bil najpomembnejši prebivalec Stare Doline. Bil je plemenit človek in dober kristjan, upravnik Doline, svetovalec španskih kolonov in zaščitnik Indijancev. Na njegovem posestvu je delal star Calchaquí, ki je

nekoč odkril votlino, kjer je bil kip Matere Božje. To je povedal svojemu gospodarju. Ker se je ta bal, da Indijanci malikujejo, je odšel v votlino, da bi se prepričal o resnici. Našel je kip, ga pregledal in ugotovil, da je lesen in da predstavlja Marijino Brezmadežno spočetje.

Salazar je hotel Indijance prepričati, da bi bilo bolj primerno, da bi odnesli kip v Staro Dolino, vendar ti niso dovolili. Odslej so noč in dan stražili pred votlino „Temne Mamice“. Ko so kasneje opazili, da se podoba smehlja in da sije luč v njenih očeh, so sprejeli ponudbo in prenesli kip Brezmadežne v Staro Dolino. Postavili so jo na majhen oltarček v najlepši sobi Salazarjeve domačije. Kmalu so se začeli dogajati čudeži in Njena slava se je širila. Slovesno so praznovali 8. decembar, praznik Brezmadežne.

Vendar presveta Devica ni pozabila svojih ljubljenih Indijancev in se večkrat na skrivnosten način vrnila v votlino, odkoder so jo odnesli. Ko se je to prvič zgodilo, je bil Manuel de Salazar prepričan, da so jo ukradli Indijanci. Poglavar mu je prisegel, da je nihče njegovih ni izmaknil.

zbral in izbral ter ga za natis v knjigi pospremil z uvodnimi besedami in osvetlil z opombami. Oboje je v takih knjigah zelo dragoceno za preprostega bralca, še bolj pa za tistega, ki se z zgodovino poklicno ukvarja. Ali smemo upati, da bodo pričevanja v tej knjigi tudi mlajšim, ki jih še vedno „pitajo“ s ponarejeno zgodovino, odprla oči?

Zapisi zaslišanj se začenejo 27. maja 1949. Zakaj, bomo razumeli ob pojasnilu urednika Kolarja: „Če so bili odnosi med novimi oblastni in Cerkvijo v letih do 1948 na Slovenskem napeti, potem je po tem letu mogoče govoriti o izpadih sovražnosti do vsega cerkvenega in še zlasti do vsega, kar je imelo kakšno povezavo s Svetim sedežem.“ Škof Vovk je kljub izčr-

pavajočim zasliševanjem vseskozi ohranil izredno treznost duha, kar lahko povežemo z Jezusovo obljubo učencem, da se jim ni treba bati, kako se bodo zagovarjali pred preganjalci, kajti namesto njih bo govoril Božji Duh. Tega Duha so polna tudi pastirska pisma škofa Antona Vovka, ki jih najdemo v drugem delu te knjige. Ko jih beremo, slišimo božji glas, namenjen tistemu, ki piše: „Ne boj se, saj sem jaz s teboj!“ Knjiga se zaključuje z oporoko nadškofa Vovka, ki jo je narekoval svojemu tajniku 29. junija 1963, teden dni pred koncem svoje življenjske poti.

Silvester Čuk

Nakup te knjige priporočamo tudi bralcem Duhovnega življenja.

Odnesel jo je na svoj dom, vendar Marijin kip se je zopet pojavil v votlini. To se je ponavljalo toliko časa, dokler ni Salazar slovesno obljubil presveti Devici, da ji bo zgradil kapelico. Tudi Indijanci so pomagali pri gradnji in leta 1630 je bila dokončana. Cerkvica je bila iz lesa, trsta, blata in slame. Vsi prebivalci so bili ponosni na novo svetišče, kjer je bila največja dragocenost kip Marije Brezmadežne. Prvi tucumanski škof redovnik Francisco Victoria je odločil, naj se imenuje presveta Devica iz Doline.

Neko soboto je Marijin kip izginil z oltarja. Ko so hoteli o tem obvestiti Salazarja, so kip našli v njegovi hiši. Manuel je prisegel, da se je nekaj trenutkov prej skrivnostno pojavil v njegovi hiši na mizi. Ker se je to ponavljalo, je Manuel prosil Boga, naj ga razsvetli. Vsi prebivalci Stare Doline so soglašali, da naj bo Salazar dosmrtni zakristan v cerkvi presvete Device. Ta je sprejel to odločitev in od tedaj je kip ostal v cerkvi.

Med Indijanci je bila splošna vera, da je sam Bog oblikoval kip in ga postavil v kotlino Ambato. V mestu Catamarca hranijo uradne dokumente, kjer so nekatere osebe pod prisego izjavile, da je bila pojava kipa presvete Device skrivnostna. Morda so ga prinesli misijonarji, ki so prihajali v tiste kraje, učili in krščevali Indijance? Če bi Marijin kip prinesli misijonarji, bi ga gotovo izročili prebival-

cem Stare Doline, ki so bili Španci, in ne spreobrnjenim Indijancem, ki so bili začetniki v češčenju Matere Božje. Njen izvor je ostal skrivnost za raziskovalce.

Kip presvete Device je izrezljan iz enega kosa lesa. Velik je 49 cm in tehta 12 kg. Njen obraz je veličasten in njen pogled očara romarje. Roki ima odprti, konce prstov pa sklenjene. Na vsak način je delo velikega umetnika. Oblečena je v bogata oblačila in okrašena z dragocenim nakitom.

Že od začetka romarske poti so Brezmadežni Devici pripisovali veliko čudežev; prvega v korist gostitelja Manuela, ko je obvarovala njegova bombažna polja pred požarom.

Bogati plemič iz Peruja, ki je bil paraličen in ves skrivljen, je ozdravel na Njeno priprošnjo. V zahvalo ji je poklonil zlato verižico, ki jo ob raznih slovesnostih obesijo kipu presvete Device okrog vratu.

Neki kmet s severa je potoval v Dolino, da bi se zahvalil Mariji za ozdravljenje. Ko je prišel do pokrajine, kjer so soline, bi skoro umrl od žeje. Prosil je Marijo, naj mu pomaga. Kar naenkrat je zagledal srebrn vrč, poln hladne vode. Ko je prišel do Marijinega svetišča in pripovedoval o

čudežnem dogodku, so mu pojasnili, da je srebrn vrč iz zakristije odkoder je skrivnostno izginil.

Presveta Devica je večkrat branila kristjane, ko so jih napadli Indijanci. Posebno je ostal v ljudskem spominu napad na trdnjavo San Bernardo (sveti Bernard) 23. septembra 1658. Guverner je premagal Indijance potem, ko je svoje vojake priporočil varstvu presvete Device. V trdnjavi je bilo le petdeset vojakov, Indijancev pa je bilo tisoč sedemsto. Ti so preplašeni pobegnili, ko so v zraku nad trdnjavo zagledali strašno, skrivnostno Gospo.

5. julija 1683 je bilo ustanovljeno mesto San Fernando del Valle de Catamarca, mesto Svetega Ferdinanda iz Doline Catamarca. Ko so pozidali novo cerkev, so iz Stare Doline prenesli kip Device Marije. Ta cerkev je bila kasneje na novo pozidana in je postala stolnica - bazilika glavne mesta province. Novo svetišče so zidali v težkih letih gospodarskega pomanjkanja, vendar sta ljubezen in radodarnost pobožnih prebivalcev premagala vse težave. Izročilo pripoveduje, da so najodličnejše gospe v mestu, potem ko so bile pri sveti maši, na čast presvete Devici, v svojih plaščih nosile pesek, s katerim so dela-

li malto za novo cerkev.

Sveti oče Leon XIII. je izdal dekret, s katerim je določil slovesno kronanje presvete Device iz Doline. Obred je izvršil mons. Aneiros škof iz Buenos Aires in papežev delegat 12. aprila 1891. Navzočih je bilo več prelato, številni duhovniki in več kot 30.000 romarjev iz vseh krajev Argentine. Slovesni dan kronanja je ostal nepozaben spomin vseh prisotnih.

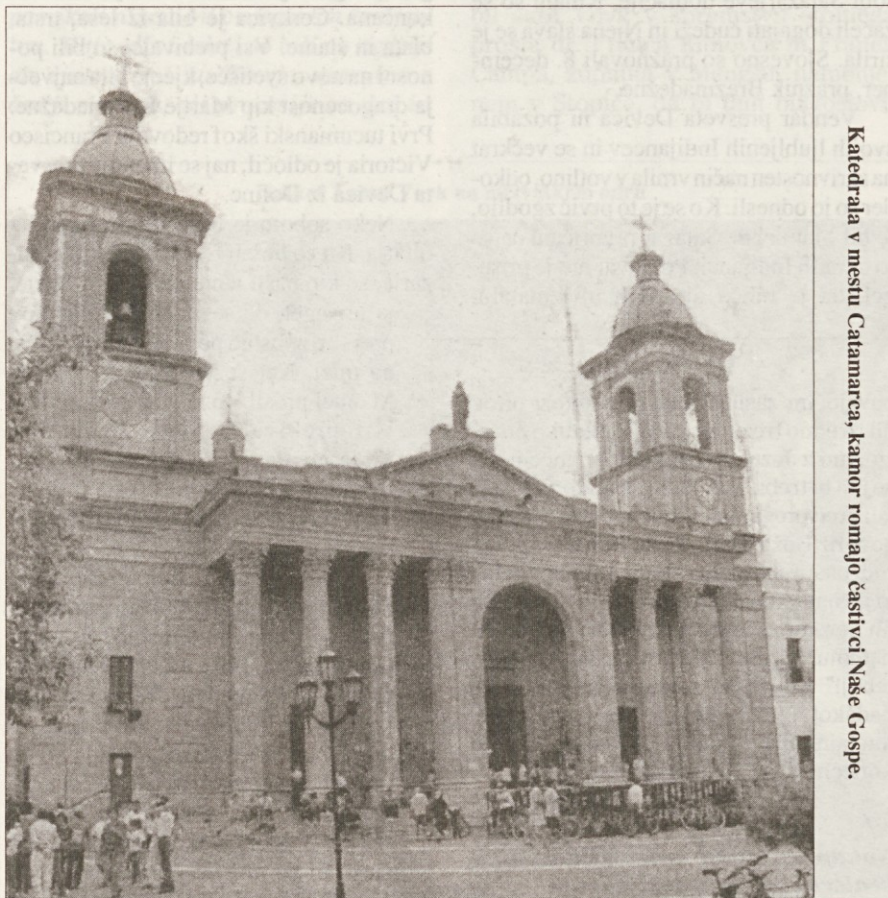
Stolnica škofije Catamarca je zgrajena v novem klasičnem slogu. Predverje sestavlja vrsta mogočnih stebrov in vhodni obok, odkoder je vstop v glavno ladjo. Pročelje bazilike obdajata dva mogočna stolpa, visoka 36 metrov; južni stolp je zvonik, na severnem pa je ura. Cerkev ima glavno in dve stranski ladji ter kapelice, ki so jih zgradili leta 1916. Središčna ladja je dolga 58,50 metrov, široka pa 9,65 metrov. V eni od stranskih kapelic je oltar presvete Device. Njen praznik praznujejo vsako leto petnajst dni po veliki noči, ko prenesejo kip na glavni oltar in potem nesejo tudi v slovesni procesiji po mestu. Množice vernikov, ki prihajajo tudi iz drugih provinc, spremljajo presveto Devico na tej poti. Letos je bilo še posebej slovesno, ker so praznovali stodeseto obletnico kronanja.

Catamarca je mesto Brezmadežne. Bele hiše v mestu, ki je obkroženo s sinji gorami, je kraj, ustvarjen za Marijino svetišče. Odkar je bila odkrita v votlini Ambato, je bila presveta Devica navzoča pri važnih dogodkih v pokrajini in njen sloves se je razširil po vsej Južni Ameriki. Množice romarjev prihajajo k presveti Devici ter iščejo pri njej zavetje in tolažbo in nikoli jih ne razočara. Za prebivalce hribov in dolin pokrajine Catamarca je prav češčenje Naše Gospe iz Doline značilna pobožnost.

V SIBIRIJI UBILI POLJSKEGA DUHOVNIKA

V Sibiriji so ubili 77-letnega poljskega katoliškega duhovnika Jana Frackiewciza, znanega po uspešnem delu med mladimi, borca proti alkoholizmu in mamilom ter ekumenskega delavca. Policija meni, da vzrok za brutalen umor - duhovnika so našli z zvezanimi rokami in nogami - ni politične narave.

Apostolski administrator za vzhodno Sibirijo škof Gregorij Mazur je prepričan, da je duhovnik umrl mučeniške smrti, ki pa je obenem znamenje upanja za prebujajoče se krščanstvo v Sibiriji.

Katedrala v mestu Catamarca, kamor romajo častivci Naše Gospe.

„DRUŽINA“

ogledalo časa in podoba družbe

Franci PETRIČ

Predstavlja se vam novi verski list, ki hoče biti „Družina“ ne le z imenom, ampak tudi z resničnimi krščanskimi in slovenskimi vrednotami, ki jih bo prinašala. Za ljubezen, s kakršno vas pozdravlja, pričakuje od vas prijazen in ljubeč sprejem, ko vas bo obiskovala, je zapisal med drugim v uvodniku prve številke Družine 7. maja leta 1952 apostolski administrator goriške nadškofije dr. Mihael Toroš, ko je ustanovil Družino. Težko si je bilo v tistih železnih časih, ko je bilo prepovedano izhajanje Oznani v Ljubljani in Verskega tednika v Mariboru, ko je bila Cerkev stiskana in nadzorovana kot nikoli dotlej (samo v ljubljanski nadškofiji je bilo zaprtih in obsojenih na dolgoletne kazni čez 250 duhovnikov), prepovedan verouk v šoli, ukinjen božič kot praznik, postavljen sramotilni steber pred ljubljansko stolnico, ... - res težko je bilo celo sanjati, da bo Družina v prihodnosti postala časnik ne le za goriško administracijo, ampak za vso Slovenijo, da bo iz nje nastal tednik in da bo Družina dočkala zlati jubilej izhajanja v svobodni, demokratični in samostojni Sloveniji!

Časi, ki veri, Cerkev, svobodni in samostojni presoji in kritični besedi niso bili naklonjeni, se zdijo kakor turobna mōra iz neke žalostne pravljice, ki nikoli ni mogla biti resnična ... A je bilo vendarle vse resnično, večkrat celo kruto (za plembe leta 1975), policijska zasliševanja in preiskave prostorov uredništva). V ponedeljek, 7. maja letos, bo naš spomin posegel v te „sanje“ in se hvaležno zahvalil Bogu za bogate čase trpljenja, preizkušenj in stanovitne rodovitnosti časnika in slovenskih kristjanov, ki so se ob njem kalili v zvestobi veri, Cerkev in slovenskemu narodu. Z apostolom Pavlom bi mogli ob siceršnji zavesti, da na tem svetu ni nič popolno, vendarle reči: Družina je dobojevala dober boj in ohranila vero. Hvaležen bo spomin na prvega urednika dr. Jožeta Premrova, pa dr. Ivana Merlaka, dr. Draga Klemenčiča in vse druge.

Družinin tek, o katerem tudi govori

apostol Pavel, pa bo, tako želimo in upamo, še dolg. Za to si bomo prizadevali vsi, uredniki, novinarji, dopisniki, poročniki in bralci v Sloveniji in po svetu. Naloga obveščati in oblikovati sodobnega slovenskega kristjana je namreč nevidno „zapisana“ v temeljno listino od njenega nastanka naprej. Doslej je za Družino veljalo, da je zanesljivo ogledalo „časa in podoba družbe“ (škof Kramberger). To hoče biti v prihodnje.

Poslanstvo Družine je povezovati krajevno občestvo Cerkev na Slovenskem z vesoljnim širiti obzorja, odgovarjati na duhovne, verske, kulturne, narodnostne pa tudi politične potrebe slovenskega vernega človeka. Da, prav to zadnje je za nekatere, ki ne morejo iz shem, kakršne nam je vsililo 45-letno enoumje, tudi po desetih letih demokracije na Slovenskem težko sprejemljivo. Radi bi, da bi pisali tako kot v prvih letih izhajanja, ko ni smelo biti kritičnih presoj in odzivov na dogajanja v življenju družbe in posameznika.

Družina pa tudi po petdesetih letih odgovarja na izzive sodobnega časa in koraka vstrec z njim. Hočemo biti tako kot doslej v službi življenja, resnice in ljubezni ne le v človeški, ampak tudi

božji razsežnosti. Naše strani ponujajo obilico branja vsem, ki hočejo poglobiti svojo vero ob globokih duhovnih pisateljih preteklosti in sedanjosti. Trudimo se, da smo v službi troedinega Boga in Cerkev ter ekumensko odprti do vseh drugih krščanskih Cerkva. Z jasno besedo in stališči do vseh vprašanj in izzivov, ki jih prinaša sodobni čas, s privlačno zunanjo podobo in pestrimi vsebinami, ki segajo od vsakdanjih človekovih potreb do zahtevnih iskanj, bomo tudi naprej delali za blagor vseh ljudi dobre volje.

Ob nedavnem uradnem obisku slovenskih škofov na grobu sv. Petra in srečanju s Petrovim naslednikom je bila poudarjena velika apostolska gorečnost škofov, duhovnikov in vse Cerkev na Slovenskem. Veliko pohvalnih besed je bilo našim škofom in Cerkvi izrečenih tudi sicer ob srečanjih na posameznih uradih. Obenem pa je papež posebno poudaril, da si moramo pri nas še bolj prizadevati za nov zagon evangelizaciji družine in mladine ter za sistematično katehizacijo. To je naloga in načrt Družine za novih petdeset let, ki se od 7. maja letos odpirajo pred nami. Strani, ki so bile doslej napisane, so nam zaradi stanovitosti v veri in zvestobe Cerkev v ponos. Za te, ki so pred nami, pa si bomo prizadevali, da bodo strani vesele rasti in cvetočega božjega kraljestva v slovenskem narodu.

Bližajoča se 50 letnica slovenskega katoliškega tednika „Družina“ je tudi nam v zdomstvu v veselje in ponos. Listu, ki je v službi Resnice in rojakov, ki jo iščejo, želimo, da bi se rast in bogastvo njegove vsebine nikoli ne ustavilo, število njegovih bralcev pa stalno rastle. S hvaležnostjo se spominjamo nekdanjih in sedanjih urednikov katoliškega tednika, ki so imeli in imajo razumevanje tudi za slovensko diásporo. „Družina“ je bila in bo vedno tudi naša. Uredništvo „Duhovnega življenja“.

**KAR SO SPOZNALI MOŽJE
V TRENUTKIH SVOJEGA
NAJVEČJEGA RAZSVETLJENJA,
TEGA KRŠČANSKA VERA
UČI OTROKE.**

Blaise Pascal

IZ TABORIŠČA V DOMOVINO

Slika Fatimske Marije odslej v Kisovcu

*Mati Marija na tuje je šla,
z Jezusom Odrešenikom sveta,
z njo sveti Jožef v temno noč,
Mati Marija bod' nam pomoč.*

Tako se je glasila pesem slovenskih beguncev, ki so morali po drugi svetovni vojni bežati pred komunističnim nasiljem na Koroško, da bi si rešili življenje. Z njimi je povezana tudi slika fatimske Marije begunke. Na hrbtni strani te slike piše: „**Materi Božji fatimski v spomin na svojo obljubo, slovenski begunci, Peggez-Lienz, 7. julij 1946.**”

Slovenski begunci so se takole zaozlobili Kraljici presvetega rožnega venca: „**Če nas srečno pripelje nazaj v domovino, bomo z molitvijo, delom in žrtvami vse storili, da se v Ljubljani zgradi svetišče, ki naj bo svetišče vsenarodne pobožnosti do Marijinega brezmadežnega Srca.**” V pripravi na to obljubo so begunci naredili tudi devetdnevnic v čast fatimski Materi Božji. Dr. Jakob Kolarič pa v knjigi „*Škof Rožman*” lepo opisuje dogodek, ki je povezan z omenjeno sliko: „V nedeljo, 13. maja 1945, je zjutraj g. škof že drugič za slovenske begunce imel skupno sv. mašo. Popoldne pa jih je v procesiji vodil k fatimski Materi

Jerinova podoba Fatimske Gospe

Božji v Thurn nad Lienzem. Udeležili so se je vsi begunci v Lienzu in okolici. Škof je imel nagovor, v katerem se je domaćim zahvalil za njihovo gostoljubnost, begunce pa je pozval, naj Mariji obljubijo, da bodo, če se vrnejo v domovino, v Zgornji Šiški njej v čast postavili novo cerkev.” Taboriščni časopis „*Domači glasovi*” je dne 15. julija 1946 prinesel sledeči opis: „Vlienškem taborišču se je vršila včeraj spokorna procesija na dobre pol ure oddaljen Büchl, katere so se udeležili vsi slovenski begunci. Šla je ob 9 h zjutraj iz taboriščne kapelice. Na Büchlu je msgr. Škerbec blagoslovil sliko fatimske Matere Božje, ki so jo begunci nosili v procesiji, na kar je bila na prostem sv. maša z ljudskim petjem in pridigo, po kateri so vsi begunci ponovili obljubo, ki jo je ves slovenski narod naredil na Rakovniku leta 1942, in ono, ki jo je lansko leto naš prevzvišeni

škof dr. Gregorij Rožman v imenu nas vseh dal brezmadežnemu Srcu Marijinemu v Thurnu pri Lienzu in ki smo jo potem po vseh begunskih taboriščih za njim potrdili. Malo čez poldne se je procesija vrnila v taboriščno kapelo.”

Avtor omenjene slike je slikar Friderik Jerina, ki je bil rojen 25. oktobra 1906 v Vrhpolju pri Kamniku. Zelo rad se je posvečal risanju in modeliranju. Na begunski gimnaziji je poučeval risanje. Sedanji nadškof dr. Franc Rode je bil njegov učenec. Stari oče takrat triletnega dr. Andreja Bajuka pa je bil ravnatelj te gimnazije. Friderik Jerina je umrl 20. januarja 1996 v Št. Ilju ob Vrbskem jezeru.

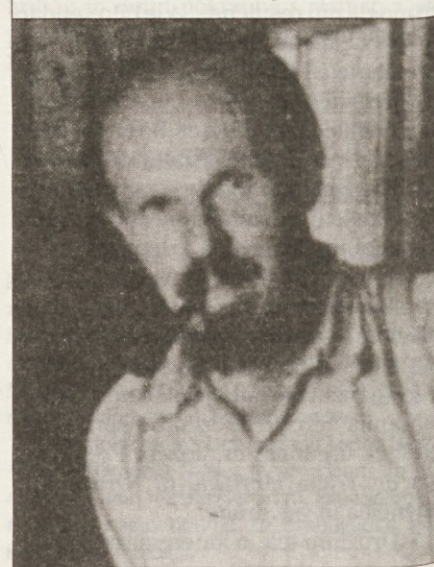
Župnija Amlach pri Spittalu je podarila to sliko ljubljanski nadškofiji oziroma župniji Kisovec. Po 55 letih omenjena slika 13. maja 2001 prihaja v svetišče Marijinega brezmadežnega Srca v Kisovcu pri Zagorju, kjer bo nameščena na romarskem shodu ob 15. uri. Veseli smo tega dogodka, saj nas fatimska Marija povezuje z vsemi slovenskimi begunci oz. Slovenci po svetu. Radi jih bomo sprejeli na omenjenem romarskem shodu v Kisovcu in skupaj podoživeli begunske dneve ob fatimski Mariji ali pa seveda tudi ob kakem drugem obisku.

N.R. v Družini

Oltar Fatimske Gospe v Amlachu

Slikar Friderik Jerina

PRED STO LETI ROJEN

pesnik in duhovnik

GREGOR MALI

Več kot dveurna večerna prireditev v cerkvi sv. Neže na Selih pri Kamniku je v sobotnem večeru, 19. maja, želela biti spodobna počastitev pesnika in duhovnika Gregorja Malija ob stoti obletnici njegovega rojstva. Knjiga Zbrane pesmi na 1148 straneh vsebuje 1111 pesmi.

Ko je v letu 1983 iz Buenos Airesa na Sela pri Kamniku prispela vest, da je umrl Malijev gospod Gregor, so njegovi sorodniki zaprosili za objavo osmrtnice v osrednjem slovenskem časniku. Zakaj jim niso ustregli? Nihče iz uredništva jim tega doslej še ni pojasnil. Zato pa so se ob stoti obletnici njegovega rojstva domačini iz Sel in Znojil - da ne bi spet doživeli kakšnega razočaranja - na čelu z župnikom Danijelom Kaštrunom odločili za svojo, povsem drugačno in lepšo manifestacijo: najmlajša Gregorjeva nečakinja Nežka Borin Mali (upokojena računovodkinja) je v samozaložbi izdala knjižno monografijo stričevih poezij (na 1148 straneh je zbranih 1111 pesmi), domačini pa so se v soboto, 19. maja, v župnijski cerkvi sv. Neže udeležili dveurne večerne prireditve (maša, šmarnice, litanije, zborovsko petje, recitali, izčrpen oris življenja rojaka Malija, lik gorečega duhovnika, uspešnega vzgojitelja, plodovitega pesnika in zvestega rodoljuba).

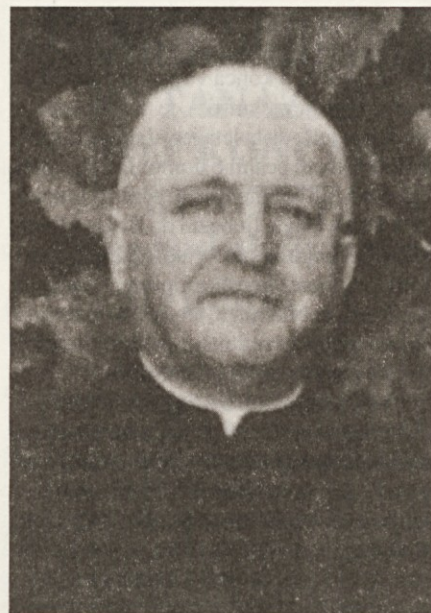
Obsežna knjiga je nastajala kot sad zavzetega zbiranja vsèpovsod raztresenih pesmi njegove najmlajše nečakinje Nežke ob pomoči muzikologa dr. Eda Škulja; duhovnika in pesnika Gregorja Malija je dr. Škulj osebno poznal, zato ga je tudi lahko izčrpno predstavil zbranim v cerkvi. Na prireditvi sta prvič izvedla dve skladbi na besedilo Malijevih pesmi (Pogovor z materjo, Želja) MePZ Mavrica iz Srednje vasi pod vodstvom Jane Verbič in tercet pevk Veronika iz Kamnika pod vodstvom Vladeke Vremšak. Pesmi je uglasbil kamniški skladatelj prof. Samo Vremšak. Mladi recitatorji iz župnije Sela pa so simpatično odkrivali lepoto pesmi „neznane-ga“ rojaka, ki je deloval v nekem zanje pravljicnem svetu pod Južnim križem v Argentini.

Dr. Škulj je v svojem opisu zbrane opozoril na Malijeve pesmi, ki jih pojemo v slovenskih cerkvah. V Ljudski pesmarici

Slavimo Gospoda je devet takih besedil (prim. Prelepe cvetke trgamo, O Bog, ki si podaril, Zvonovi so zapeli, Mašnik k darovanju, Oče večni na oltar, Zemlja, morje, vsa narava, Zemljo, Bog, si nam podaril). V Cerkvni zborovski pesmarici je 21 skladb z njegovimi besedili (prim. V dušo mi sije mila podoba, V tebe upamo, Gospa, O brezmadežna Devica, Ponižno stopimo pred božji oltar...). Na njegova besedila so zapisali melodijo naši najboljši in najplodovitejši skladatelji: Stanko Premrl, Franc Kimovec, Matija Tomc, Lojze Mav, Jože Klemenčič in Emil Hochreiter.

Duhovnik in pesnik Gregor Mali se je rodil pred sto leti - prav na gregorjevo, zato je dobil ime po papežu Gregorju Vélíkem. „Po priimku je bil Mali,” je med drugim dejal dr. Škulj, „po imenu pa Vélíki, velik tudi v življenju.” (Po „Družini” od 27. maja 2001)

Dva tedna kasneje je ta list informacij o dogodku, ki ga opisujejo gornje vrstice, še razširil in dopolnil z naslednjo oznako

pesnikovanja in življenja moža, ki je bil eden od nas in z nami do svoje smrti delil težko usodo begunca pred komunizmom. Njegovi zemeljski ostanki počivajo skupaj z drugim slovenskim dušnim pastirjem Janezom Kalanom na pokopališču Villegas v San Justu. V tej številki „Družine” breme:

Preproste pesmi, najraje štirivrstičnice, je od mladih duhovniških let zlagal „stric gospod”, kot so otroci rekli Gregorju Maliju (1901-1983) s Sel pri Kamniku. Za praznike in druge priložnosti jih je vedno obdaroval s pesmicami. „Prav zato so nam naša praznovanja in druženja ostala v najlepšem in nepozabnem spominu,” je v uvodu h

Cerkev na Selih pri Kamniku

knjigi *Zbrane pesmi Gregorja Malija* zapisala pesnikova najmlajša nečakinja Nežka Borin Mali. Od konca vojne do leta 1983 - leto Gregorjeve smrti - je minilo skoraj štirideset let; vsa ta leta je v daljnem argentinskem svetu pesnil o domovini, rojstnem kraju, božjih znamenjih, rojakih, o zaupanju in veri v Boga, ljubezni do Božje Matere Marije. Njegove pesmi so globoko verovanske, polne človeške toplote, z nadihom odprtosti za bližnjega, sinovsko-materinske izročnosti, z refleksijo prošnje za duhovni blagor slovenskega naroda.

Vso Malijevo družino je življenje močno preizkušalo. „Oče je zaradi trpljenja in mučenja v koncentracijskih taboriščih umrl v Nemčiji,” pripoveduje Nežka, „mama pa se je z mladoletnimi otroki iz drugega nemškega taborišča po vojni vrnila domov. Stric Gregor je preživel hud udarec, ko so mu partizani decembra 1942 pred očmi požgali cerkev, župnišče in kulturni dom, kjer je služboval kot župnik. V velikem duševnem trpljenju ter z neskončnim odporom in žalostjo se je moral podati

na begunsko pot in nato med izseljence v Argentino.”

Drugače zvenijo Malijeve pesmi od tistih slovenskih pesnikov, ki jim je literarna zgodovina zagotovila sedlo v učbenikih, a tudi njegove so vredne, da stopijo v zakladnico slovenske kulturne dediščine. Mali pesni z dušo vernega slovenskega človeka, ki le včasih razkriva svojo bolečino, zato pa je tem bolj obrnjen k poslednjemu cilju. Od 1111 zbranih pesmi jih je 215 Marijinih; v njih je upesnjena najbolj slovensko čuteča krščanska mariologija. Zanj je Marija: Kraljica trpečih, čudežni cvet, večne Modrosti najlepši izraz, cvetica neskončne Modrosti, biser vseh žena, življenja večnega oltar, dar ljubezni večne, božjega Vrtnarja rajski vrt dehteči, najlepše delo Stvarnika, večnega življenja ključ, sonce milosti, neskončne Svetosti žar, zgodnja Danica, prelepa cvetlica nebeških vrtov, Slovenije Kraljica ... Širok je razpon drugih tematskih sklopov: advent, božič, post, velika noč, darovanje, obhajilo, evharistija, svetniki, domovina ...

USPEŠNA PREDSTAVITEV

**Škofijska klasična gimnazija
na obisku v Milanu**

Škofijska klasična gimnazija v Ljubljani že več let sodeluje s številnimi šolami iz različnih evropskih držav. Učitelji si izmenjujejo izkušnje v pedagoškem delu ter skupaj z dijaki sodelujejo v različnih projektih in iskanjih novih poti v izobraževanju. Dijaki si tako širijo obzorje, poglabljajo prijateljstva in se vzgajajo v pokončne svetovljane 21. stoletja.

V velikonočnem tednu, točneje od 19. do 21. aprila, se je skupina dijakov in profesorjev odzvala vabilu šole Collegio Rotondi iz Gorle pri Milanu. To je šola z bogatim izročilom, ki že nekaj stoletij vzgaja v krščanskem duhu učence od prvih razredov osnovne do konca srednje šole. Slovenske dijake so sprejeli z odprtim srcem in iskreno željo bolje spoznati svet, o katerem so si doslej ustvarili tudi nekoliko zgrešeno podobo liberalistične pokomunistične družbe. Zato so radi prisluhnili predstavitvi šolskega sistema in krščanski naravnosti Škofijske klasične gimnazije, v kateri je mogoče najti sorodno usmeritev. Številni pogovori so bili tudi v duhu sodelovanja na več ravneh, tudi znotraj Evropske lige kvalitetnih šol, katere eden od pobudnikov je prof. Jože Mlakar, ravnatelj ljubljanske šole.

Večino časa pa so dijaki preživeli v sproščenem medsebojnem druženju. Pri družili so se učnim uram italijanskih vrstnikov in pri njih dejavno sodelovali. Športniki so se pomerili z italijanskimi ekipami v nogometu, košarki in odbojki. Prijateljske tekme so se v večini končale z zmago slovenskih dijakov. Mešani pevski zbor in komorni ansambel Škofijske klasične gimnazije sta pripravila celovečerni koncert v šolski dvorani. Poslušalce sta presenetila z dovršeno izvedbo slovenskih in tujih skladb.

Italijani so slovenske dijake peljali tudi na ogled samostana sv. Katarine Aleksandrijske ob Lagu Maggiore. Tridnevni obisk se je končal v soboto zjutraj s slovesno mašo v cerkvi sv. Ambroža v Milanu. Dijaki in profesorji so se poslovili z željo, da je to šele začetek medsebojnega sodelovanja. Že prihodnje leto bodo italijanski dijaki gostje Škofijske klasične gimnazije, česar se oboji že veselijo.

Malijeva družina julija l. 1945, po vrnitvi iz nemškega taborišča, od leve: Janez, Nežka, Marija, mama Ivana, Ivanka (živi v Ramos Mejiji, poročena Rode) in Tone. Oče Tone, brat duhovnika Gregorja Malija, je umrl aprila 1945. v nemškem koncentracijskem taborišču.

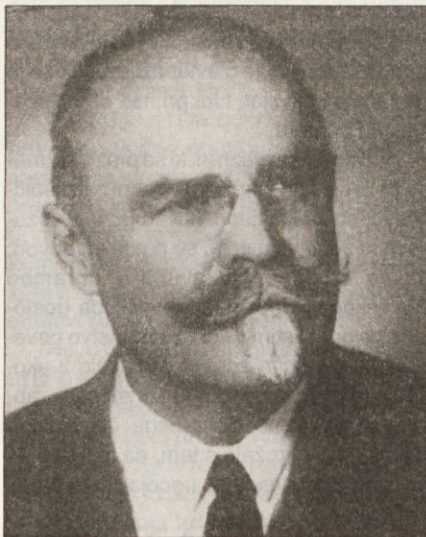

Pred 40 leti je umrl v Mendози ravnatelj MARKO BAJUK

PISMO RAVNATELJA MARKA BAJUKA DIJAKOM

Ob smrti gospe Amalije Bajuk se je brala dne 18. nov. 1956 na Belgranu, Bs. As., maša za dušo pokojne po naročilu bivših srednješolcev iz begunskega taborišča Spittal. S tem v zvezi je ravnatelj Marko Bajuk poslal svojim bivšim študentom naslednje pismo, ki je bilo hkrati tudi slovo.

Naj bo objavljeno v njegov spomin.

Godoy Cruz, 8. nov. 1956

Dragi moji fantje! Spoštovana dekleta!

V „Oznaniilu“ sem bral, da ste plačali za našo mamico sv. mašo, ki bo dne 18. t. m. na Belgranu. Do solz me je ganila ta vaša plemenita gesta nežne hvaležnosti.

Veliko pozdravov ste mi poslali že v onih dneh, ko sem Vas moral pustiti in bežati od Vas. In še vedno prihajajo znaki hvaležnosti z vseh strani. Prav pred dnevi sem prejel izdaten „otipljiv“ dokaz Vaše hvaležnosti po dragem Voršiču. Višek Vaše nežne prisrčnosti je pa gotovo ta gesta, namenjena moji predragi ženki. To je izraz najgloblje plemenitosti, to je gesta one mladine, od katere se ob begu nisem mogel posloviti, bilo mi je preveč hudo, sram me je bilo solz. Danes pa sem sam, lahko se razjokam in sem se tudi...

Naj Vam Bog plača to Vašo hvaležnost, ki je za nas, Vaše bivoše vzgojitelje in učitelje, gotovo največje plačilo.

Pazno Vas sledim po vseh kontinentih in sem srčno vesel, ko vidim, da ste vsi na pravem mestu in na pravi poti; vesel sem Vaših uspehov. Naj Vas Bog tudi v bodoče varuje in vodi!

Nočem se še poslavljati od Vas, vendar se Vam že zdaj priporočam: ko boste slišali, da sem odšel za svojo mamico, spomnite se me v molitvi!

Še enkrat: prisrčni Bog plačaj! Tudi moja ženka Vam ne bo ničesar dolžna ostala.

Pošiljam Vam vsem prav iskrene pozdrave!

Marko Bajuk

Tega vélikega moža se bo „Duhovno življenje“ spomnilo v prihodnji številki.

Duhovno življenje • JULIJ 2001

SLOVENIJA DANES

EVTANAZIJA KOT KONČNA REŠITEV „neproduktivnega življenja“?!

V slovenskih strokovnih krogih je mogoče zaznati večinsko nasprotovanje uzakonjanju evtanazije, kar seveda ne pomeni, da ni mogoče srečati različnih pogledov na to strokovno in etično izjemno občutljivo področje. Verjetno v tem *pro et contra* duhu se je na sprejetje evtanazijskega zakona na Nizozemskem hitro odzvala nacionalna televizija in že zvečer istega dne, ko je bil nizozemski zakon sprejet, torej v torek, 10. aprila, v oddajo *Odmevi* povabila dr. Dušana Kebra in dr. Janeza Ruglja. Takšno televizijsko soočenje bi samo po sebi ne bilo razlog za kakšno posebno komentiranje, če ne bi bili priča Rugljevimi izjavam, ob katerih pač ni mogoče zgolj zmajati z glavo. Naj navedemo le dve:

- ... življenje ima smisel samo, dokler je dostojanstveno in dokler je produktivno. Ko to ni več, ko je človek v breme bližnjim in bolničarkam in tako naprej, ki se z nejevoljo ukvarjajo s skrajno betežnim človekom, ima pravico, da na dostojanstven način odide.

- Meni se zdi strašno absurdno, ta prizadevanja za preprečitev evtanazije, ko pa svetovna družba dovoljuje neizmerno uničevanje ljudstev, recimo 800 milijonov ljudi strada, pri nas je 100.000 ljudi brez službe, ker so odveč. In jaz mislim, da bi tudi takšni ljudje, ki so odveč, ki socialno neznosno trpijo, nimajo nobene možnosti učlovečenja, da bi ravno tako imeli možnost, da zaradi pritiska na družbo zahtevajo od družbe, da jim omoči - tistim, ki to želijo - evtanazijo.

Kam lahko pelje takšna miselnost ločevanja življenj na produktivna in neproduktivna, na več in manj vredna, na nepogrešljiva in pogrešljiva ..., verjetno ni treba posebej opozarjati. Velja se le spomniti, kateri koraki so pripeljali recimo do nacističnega razumevanja in udejanjanja končne rešitve judovskega vprašanja.

Ob Rugljevem nastopu pa se nujno zastavlja vprašanje, po kakšnih merilih nacionalna televizija sploh izbira goste v svojem studiu. Neko sito bi pač moralo veljati za to, kdo sme prek osrednjega javnega medija nagovoriti zelo širok krog ljudi (ki za to ustanovo med drugim plačujejo nezanimljivo pristojbino), ne pa da - zgolj zaradi tega, ker je *pro* evtanazija - ponudijo besedo človeku, ki propagira za demokratično pojmovanje človeškega življenja popolnoma nesprejemljiva stališča.

Ob tem lahko le upamo, da bo sporni nastop imel takšen učinek, kot mu ga je pripisal minister za zdravstvo: dr. Rugelj je s svojimi izjavami najboljši dokaz za to, zakaj moramo evtanaziji nasprotovati.

NEDOTAKLJIVOST ŽIVLJENJA

**Stališče komisije
Pravičnost in mir
o evtanaziji**

Uzakonitev evtanazije, se pravi tako imenovanega „umora iz usmiljenja“ na Nizozemskem, je tudi pri nas dala nekaj poguma sicer redkim zagovornikom tega etično izjemno spornega in družbeno zelo nevarnega početja. V zvezi s tem komisija Pravičnost in mir najodločneje odklanja vsako razmišljanje o tem, da bi lahko bilo moralno dopustno direktno in dejavno nekomu vzeti življenje, tudi če za to sam prosi. Ve se, da je taka prošnja največkrat posledica dejstva, da tisti človek nima nikogar, ki bi zanj z ljubeznijo skrbel, da mu zdravstvo iz ekonomskih razlogov bolečin ne lajša, kot bi sicer lahko, in da se tak človek čuti krivega, ker obremenjuje druge. Zato je upravičena bojazen, da bo uzakonitev evtanazije povzročila veliko več zlorab, kakor pa omogočila navideznih rešitev brezizhodnih situacij. Predvsem bo namreč spodbudila hud pritisk okolja na neozdravljivo bolne, da zahtevajo lastno smrt, da bi razbremenili svoje in družbo.

Predvsem pa komisija Pravičnost in mir opozarja, da je prepoved ubijanja soljudi ena najbolj temeljnih in najbolj univerzalnih moralnih zahtev. Pripeljala je do tega, da so v zadnjem času v številnih deželah prepovedali smrtno kazen. Človek nima oblasti ne nad svojim ne nad tujim življenjem. Le-to je dar in milost in zasluži najvišje spoštovanje. Življenje je naša temeljna vrednota in pravi-

ca, življenje je neposredno povezano z našim človeškim dostojanstvom in je podlaga vseh drugih pravic in vrednot. Zato je človeško življenje nedotakljivo. Kot takega ga upravičeno opredeljuje tudi Ustava Republike Slovenije. Zato komisija Pravičnost in mir tudi odločno odklanja vsako neodgovorno, medicinsko in etično nestrokovno in površno javno razpravljanje o evtanaziji, kakor se je že začelo pojavljati tudi pri nas ob nizozemskem primeru.

Velikonočni prazniki, ki so prazniki zmagave življenja nad smrtjo in ljubezni nad sebičnostjo, so za kristjane, ki verujemo v Jezusovo in naše vstajenje, še poseben povod, da se odločno postavimo v obrambo človeškega življenja in človeškega dostojanstva proti tistim, ki to dostojanstvo povezujejo s telesnim zdravjem ali celo z ekonomsko in drugo socialno koristnostjo, absolutno vrednoto slehernega človeškega življenja pa ogrožajo s tem, da jo imajo za odvisno od telesnega ugodja in dobrega počutja.

Dr. Anton STRES,
predsednik komisije Pravičnost in mir

PISMO BRALCA V „DRUŽINI“

KRŠENJE ČLOVEKOVIH PRAVIC

Dne 5. in 6. aprila 2001 je osem otrok pokojne Marije Krašovec z Male Rudnice pri Podčetrtku s strani uredništva „neodvisnega“ dnevnika Delo doživelo skrajno nehumano in protipravno dejanje. Po smrti svoje mame so se otroci odločili, da na uredništvo časopisov Delo in Večer pošljejo besedilo za osmrtnico. V izpolnjevanju želje in pričakovanja mame smo otroci, od katerih so štirje tudi duhovniki, v dopisu uredništvu časopisa izrecno zahtevali, naj osmrtnico objavijo skupaj z znamenjem križa. Uredništvo časopisa Večer je celotno besedilo skupaj z znamenjem križa korektno objavilo, uredništvo Dela pa se je postavilo za okope. Osmrtnice v dveh dneh niso objavili. Ko smo želeli pojasnilo, so nam odgovorni za objavo oglasov in osmrtnic in glavni urednik zatrjevali, da znamenja križa ne morejo objaviti, ker je takšen sklep uredniškega sveta.

Ravnanje sveta in uredništva časopisa Delo je grobo kršenje temeljnih človekovih pravic, ki jih zagotavljajo Ustava Republike

Slovenije, Splošna deklaracija človekovih pravic, Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic, Zakon o javnih glasilih in druge veljavne mednarodne pogodbe. V svoji globoki osebni prizadetosti čutimo solidarnost s številnimi drugimi državljani, ki so bili celo desetletje po osamosvojitvi Slovenije enako prikrajšani za svoje temeljne osebne pravice, saj je znano, da časopis Delo že od davnaj nekompromisno zavrača objavo osmrtnic skupaj z verskimi simboli vernikov, ki osmrtnice naročajo. To se dogaja, čeprav osmrtnica spada med plačane oglase. Omeniti pa velja tudi, da je četrtinski lastnik Dela Krekova družba, ki jo podpirajo državljani z drugačnim odnosom do duhovnih vrednot človeške civilizacije. Ravnanje sveta in uredništva časopisa Delo je očiten dokaz sovraštva do verskih vrednot in širjenja verske nestrpnosti. Zato na nerazumljivi zaplet pri časopisu Delo opozarjamo domače in tuje ustanove, da spodbudimo javno menje proti kršiteljem mednarodnega in domačega prava. Ker nam uredništvo Delo samovoljno odreka temeljne človekove pravice in svoboščine, bomo za uveljavljanje naših legitimnih pravic uporabili vsa razpoložljiva pravna sredstva. Med drugim bomo o tem obvestili varuha človekovih pravic, vsa tuja diplomatska predstavništva v naši državi, domače in tuje časopisne agencije in State Department. Naš protest ne pomeni samo uveljavljanje pravic katoličanov, zavzemamo se za pravice vseh kristjanov in vseh drugih verujočih.

Po pooblastilu celotne družine
Erih Krašovec

Kratke novice

LJUBLJANA - Arhiv Republike Slovenije je razstavil zbirko božičnih in novoletnih voščilnic in razglednic. Začetki voščilnic, ki so v zbirki, segajo v 15. stoletje, ko so jih redovnice pisale in risale z roko in pošiljale svojim dobrotnikom. Ker je bila Avstrija prvotna domovina voščilnic, spadamo Slovenci med prve narode, ki so si za praznike pošiljali voščilnice, kar ta razstava dokazuje in potrjuje. (*Ave Maria*)

LJUBLJANA - Ljubljanski nadškofiji so začeli poravnovati krivice. Gospodarsko razstavišče in ljubljanska nadškofija sta letos 29. marca sklenila poravnavo v višini 3,2 milijona nemških mark. Odškodnino v tej višini naj bi GR izplačalo nadškofiji v teku enega meseca.

PANIKA PRED KRIŽEM

Alojz REBULA

Uredništvo Dela, „neodvisnega časnika za neodvisno Slovenijo“, je torej odklonilo, da bi njen stavec vnesel v osmrtnico pokojne matere štirih slovenskih duhovnikov (!), med njimi enega člana SAZU, znamenje križca.

S tem je slovensko antikrščanstvo doseglo groteskni višek, ki ga bo težko preseglo. S čim naj ga preseže? Mogoče s tem, da uredništvo Dela vloži vlogo na ministrstvo za šolstvo, naj v šolskih programih pri matematiki izloči križec (+) pri seštevanju in ga nadomesti s čim drugim, mogoče s peterokrako zvezdico.

Misérere, bi vzkliknil naš Baraga ...

Vendar mislim, da bi bilo verjetno krivično pripisovati takšno držo slovenskemu liberalizmu kot takšnemu, saj je stvar preveč idiotska. Saj so med slovenskimi nekristjani gotovo tudi ljudje, ki vedo, da se krščanskemu fenomenu - ki je med drugim, spomnimo se na Poljsko, zrušil komunizem - ne kaže ravno nasmihati, tudi s pragmatično zgodovinskega stališča ne. Kaj šele, če gre za kakšno drugo problematiko, ki zadeva človekovo rojstvo, trpljenje in smrt ...

Odkod potem majhnost, ki se je zgostila v hiši Dela? Da ima ta antikrščanska majhnost tam svoje privilegirano gnezdece, kljub evropskim ambicijam tega lis-

ta? V tej svoji tudi pluralni ambicioznosti je ta list doslej potegnil tudi kakšno potezo, ki ga je naredila manj Idsovsko predvidljivega, manj režimsko puščobnega. Mislim na vabilo k sodelovanju nekaterih kristjanov (sodelovanje, ki se je izkazalo za izredno kvalitetno). Kako potem uskladiti takšno težnjo po odprtosti z zaganostjo, ki se je razcvetela okrog omenjene osmrtnice?

Čudno je s tem odnosom do kristjanov, s to večno manipulacijo. Pred 27. aprilom je na primer dr. Vojan Rus, ko je omenjal Osvobodilno fronto, postavil na prvo mesto kristjane in šele na tretje komuniste ... Torej ovčja krščanska masa, ki je z njo z dialektičnim rokovnjaštvom manevrirala Kardeljeva Partija?

No, o boju proti križu na Slovenskem bi bilo mogoče napisati doktorsko disertacijo. Od žaganja evharističnih križev že pred vojno (glej primer v fari svetniškega Gnidovca, v Ajdovcu ...) do sistematičnega podiranja križev pod komunizmom in do prevračanja križev na pokopališču v Kranju.

Kristjani vemo, komu križ ne da miru.

A morda ne da miru niti - kot simbol tragičnosti človeškega bivanja, njegove „nabodenosti“, bi rekel Quasimodo - plehkemu optimizmu sodobnega poganstva. Optimizem, ki na primer kar vriska iz reklamistike po televiziji. Nekaj razkošnih avtomobilskih karoserij, zraven nekaj nagih ženskih bokov, aspirin za nesmrtnost - ali ni življenje nekaj

Kratke novice

PARIZ - Porast krstov v Franciji. Za veliko noč je bilo v Franciji krščenih 2315 odraslih Francozov, 8934 odraslih pa opravlja katehumenat, t.j. bližnjo pripravo na prejem krsta. Število prosilcev za krst je v Franciji danes dvakrat večje kot je bilo pred desetimi leti.

VATIKAN - Žrtev Gestapa doseglja čast oltarja. Janez Pavel II. je letos prišel med blažene Poljakinjo s. Aličjo Kotowsko. Bila je zelo izobražena, profesorica in ravnateljica gimnazije v Wejherowu. Leta 1939 jo je Gestapo aretiral, mučil in slednjič istega leta ustrelil v gozdu blizu Wejherowa.

božansko komfortnega? In vendar vsi, prav vsi vemo, da je tisti optimizem laž, da je živeti res včasih svetlo, a da je življenje v osnovi biblijski „labor et dolor“, trud in bolečina. Z drugo besedo: križ. Ta križ pa se ne da ne prevrniti ne odžagati. Pokončno je vsajen v usodo vsakogar izmed nas.

Posajen je tudi v Delovo hišo. Delo se ga utegne zavedati, ko si bodo Slovenci zaželeli kakšen drugačen dnevnik, kjer bo kristjan na osmrtnici svojim dragim lahko zapisal znamenje svoje Vere in svoje Upanja ...

6. januarja 2001 je bil krščen v cerkvi Marije Pomagaj NIKO KASTELIC, sin Aleksa in Gabrijele, roj. Tomazin. Botra sta mu bila lic. Sonja Tomazin Hribar in Marjan Kastelic. Krstil ga je prelat dr. Jure Rode.

DUHOVNO ŽIVLJENJE JE OBJAVILO

... PRED 60 LETI (1941)

Gospod Vigor Domicelj, član planinskega kluba nam je preskrbel autentične podatke, ki pojasnijo, kolikor je to mogoče, kako je bilo z rajnim g. Kastelicem. Objavljamo odlomek pisma, ki se nanaša na to zadevo. Iz pisma razberemo sledeče:

Več ekspedicij je poskusilo tudi letos srečo. Ona, katero je vodil podporočnik Huerta, ni dosegla cilja. Zalotil jih je vihar in jih zasul sneg. Že so sodili, da so tudi oni postali žrtev Akonkague, toda so se do smrti zdelani vendarle rešili.

Ekspedicija se je vrnila in v Puente del Inca so zvedeli, da je poganjač Contreras naletel na neko truplo v višini 5800 m, ko je lovil mulo, ki mu je utekla.

Zopet so se dvignili nazaj v goro. Po večurnem iskanju so našli pod sveže zapadlim snegom truplo, ki so takoj spoznali, da je Kastelčevo. Prenesli so ga v Puente del Inca, nakar se je vršil komisionelni ogled, ki je dal sledeči zaključek po zaslišanju njih, ki so truplo odkrili in prinesli:

Ležal je vznak s stisnjenimi nogami in na križ razprtimi rokami, kar kaže, da je ohranil zavest in svojo dušo izročil Bogu, ko je spoznal, da ni več rešitve.

Raztelesenje je pokazalo, da je izkrvel na nos in imel počena pluća. Rane, ki jih je imel na obrazu, so nastale najbrž od udarcev, ko se je skušal ohraniti pri zavesti tedaj, ko je čutil, da ga že prevzema mraz.

Po mnenju večšakov se je zgodilo takole: Ko je ostal g. Jože sam v šotoru in v spalni vreči, je moral storiti kako prenaljeno gesto, ki v tistih višinah takoj lahko povzroči krvavenje na nos. Hitro si je skušal pomagati, toda ni mogel, zato se je v naglici oblekel. Vzel je s seboj samo najnujnejše stvari. Zato je ostalo v šotoru vse v neredu in tudi en par nogavic. Hitel je v nižino, proti nižjemu šotoru, ki ga je od zgoraj videti. Toda zavil je napačno in zgrešil ne le prvo, temveč tudi drugo šotorišče. Ker pljuča niso zmogle njegove nagle hoje, je nastopila katastrofa. Sile so mu odpovedale, nakar je izročil dušo Bogu.

... PRED 50 LETI (1951)

JULIJ

Izšla je 100. številka tednika *Oznanilo*, ki je priloga mesečne verske revije Duhovno življenje (DŽ). Letos izhaja revija DŽ skupno z revijo *Katoliški misijoni*. Prav tako je letos pričela izhajati priloga DŽ za otroke, *Božje stezice*.

1: **Srebrno mašo je obhajal prelat dr. Alojzij Odar** na Belgrano brez posebnih slovesnoti, kot je želel. Slavnostno pridigo je imel župnik Gregor Mali, pel pa je pevski zbor Gallus. Že prej, na svoj godovni dan, je praznoval v intimnem krogu semenišča v San Luisu s profesorji in gojenci. Svojega člana je posebej pozdravil SKAS; tudi Miloš Stare, predsednik DS in pa glavni slovenski dušni pastir Anton Orehar sta se slavljenju zahvalila za vse ogromno delo med Slovenci.

1: **Misijonska molitvena ura** v Ramos Mejiji je bila posvečena kitajskim misijonom, za katere vabi moliti in delati

sv. oče v zadnji svoji okrožnici *Evangelii Praeconis*, izdani 16. junija.

8: **Študijski dan SKAS-a** je bil pri maristih. Maševal in pridigal je prof. dr. Franc Jaklič, predavala sta pa na zborovanju dr. Filip Žakelj o *pomeni dogme o Marijinem vnebovzetju za krščansko življenje* in dr. Ivan Ahčin o *socijalni pravičnosti*.

8: Tudi slovenski rojaki so se udeležili **zborovanja argentinskih katoličanov v Luna Parku**, na katerem so dali zadoščenje Bogu za bogokletstva spiritistov in poslušali prelata Cardijna, voditelja katoliške delavske mladine, mednarodnega žosistovskega gibanja.

8: **Svetoletno pobožnost** so slovenski rojaki opravili v župni cerkvi v Ramos Mejiji, kjer se je zbralo kakih 300 ljudi. Zadošča obisk ene same cerkve za odpustek.

22: V Lanusu je bilo po maši predavanja o naši verski in narodni zavesti v cerkveni dvorani sv. Jožefa.

29: **Prireditve za vzgojitelje** so pripravili starši v Ramos Mejiji. Po pridigi Janeza Kalana in litanijah v cerkvi, so se zbrali v župnijski dvorani, kjer so otroci počastili svoje učitelje, ga. Snojeva pa je v resnem govoru pokazala pot krščanskih staršev pri skrbi za otroke.

STO LET CERKVE V SAHARI

Pred malo manj kot sto leti - 19. julija 1901 - je papež Leon XIII. ustanovil apostolsko prefekturo Saharo. Že prej, leta 1870, so veliko območje francoskega Sudana in Sahare kot „delovno območje“ zaupali v pastoralno oskrbo in vodenje nadškofu v Algieru mons. Lavigerieju, ustanovitelju misijonske družbe Belih očetov, in njegovim afriškim misijonarjem. Po smrti škofa Hacquarta 4. aprila 1901 je bilo to območje razdeljeno na dvoje neodvisnih dušnopastirskih območij: francoski Sudan in Saharo.

Kardinal Lavigerie je od svojih misijonarjev zahteval brezpogojno spoštovanje vere muslimanov na severu Afrike. Leta 1882 jim je naročil: „Misijonarji ne pridigajo, marveč se žrtvujejo za ljudi. Nobenih spreobrnjenj, ampak delo za podporo afriškega sveta.“ Tako je delal tudi p. de Foucauld, ki se je leta 1901 v Sahari naselil kot puščavnik. Bil je vedno v tesni povezanosti z Belimi očeti.

Sedanja škofija Laghouat obsega večinski del alžirske Sahare. Med 4,2 milijona prebivalci živi le 2000 kristjanov različnih narodnosti. Sedanji škof mons. Michel Gagnon ima na voljo osemnajst duhovnikov, večina misijonarjev iz vrst Belih očetov, osem laičkih bratov in triindeset redovnic. Delujejo med muslimani na socialnem področju, v bolnišnicah ter oskrbujejo majhne krščanske skupine.

PRIZNANJE ČLOVEKU DIALOGA IN STRPNOSTI

Dan hvaležnosti ob življenjskem jubileju

Z odličjem sv. Cirila in Metoda, s slavnostnim zbornikom Dialog v službi človeka, somaševanjem v župnijski cerkvi v Tinjah ter z dveurno kulturno prireditvijo v dvorani tinjskega doma so naši Korošci v petek, 11. maja, počastili zaslužnega duhovnika rektorja Doma v Tinjah Jožeta Kopeiniga ob njegovi šestdesetletnici.

Ni tako zelo pomembno, kako se je sicer skromen, a vselej prijazen, dobrosrčen in za slehernega odprt duhovnik Jože Kopeinig počutil ob tistem njemu namenjenem veličastnem slavonspevu, ki so ga oblikovale ubrane slovenske pesmi mešanega pevskega zbora Lipa, vrsta nagovorov, klavirske skladbe Nataše Sienčnik, molitve v cerkvi, njemu posvečen slavnostni zbornik, šopki rož, na stotine prijateljskih stiskov rok, poštnih in ekranskih pisnih čestitk, predvsem pa najvišje priznanje Slovenske škofovske konference: odličje sv. Cirila in Metoda, ki mu ga je prišel izročiti njen predsednik ljubljanski nadškof dr. Franc Rode.

Nadvse pomembno je tisto, v čemer sta se v nagovorih natančno ujemala nadškof Rode in pliberški dekan mag. Ivan Olip, prvi v tinjski cerkvi, drugi v dvorani Doma Sodalitete. Odstirala sta podobo neoporečnega dušnega pastirja, duhovnika in kristjana, človeka in prijatelja, ljubitelja Cerkve doma in po svetu, pobudnika za strpen dialog in sožitje dveh narodov, odprtega gostitelja simpozijev in razstav, duhovnih vaj ter mnogoterih oblik izobraževalnih srečanj (letno jih je nad 500, od teh jih vsaj 200 pripravi Dom sam), neutrudnega v zbiranju pomoči za misijonske dežele, razdeležano Kosovo, Albanijo in Bosno, pospeševalca „misijonskih akcij“ za duhovne poklice (doslej se je ob tej podpori koroških Slovencev za duhovniški poklic izšlo daleč nad 2000 duhovnikov v misijonskih deželah, mnogi med njimi so danes celo škofje).

Kopeinig še slutil ni, kaj se v zadnjem času - ob približajoči se šestdesetletnici njegove življenjske poti - v ozadju širokega kroga najožjih sodelavcev skritega dogaja. Že dalj časa se je snoval dvojezičen, njemu posvečen slavnostni zbornik Dialog v službi človeka, v katerem je dvajset prispevkov znamenitih sodobnih slovenskih in nemških teologov in drugih kulturnikov.

V širokem razponu Kopeinigove deja-

vnosti na prehojeni duhovniško pastoralni in kulturni poti so najbolj zaznavne smeri poslanstva: predsednik Mohorjeve družbe (od leta 1992) s temeljnim duhovnim vezilom „služiti slovenski narodni skupnosti na Koroškem, v zamejstvu in zdomstvu“, pobudnik obnove študentskega doma Koročan na Dunaju, obnove matične hiše na Vetrinjskem obmestju, ožvitev starodavne Knafljeve ustanove na Dunaju, predsednik Evropske katoliške federacije vzgojno-izobraževalnih domov.

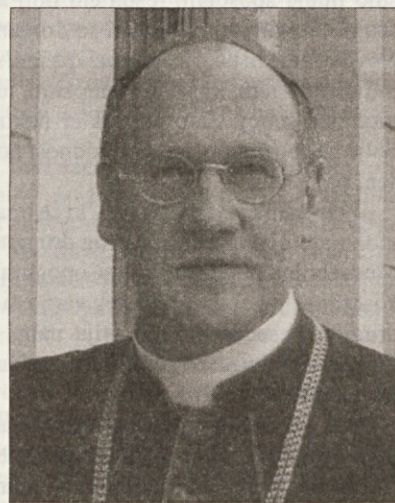
To so le drobni utrinki iz dejavnosti koroškega duhovnika Jožeta Kopeiniga, a čeprav drobni, dovolj razpoznavno odstirajo poglede na celoto njegovega dela, ki pa je pregledna samo Bogu.

(Jože Zadravec v „Družini“)

Slovinci iz Argentine se z veseljem pridružujemo čestitkam in priznanjem, ki jih je ta izredni koroški rojak in duhovnik prejel ob svojem jubileju. Imeli smo priložnost spoznati ga tudi osebno, ko nas je obiskal leta 1982 v družbi drugega našega velikega prijatelja, pokojnega duhovnika Vinka Zaletela. Tudi mi smo bili vedno dobrodošli v njegovem Domu Sodalitete v

Tinjah ter deležni njegovih pozornosti in uslug. V upanju, da se še kdaj vidimo, mu želimo zdravja, veliko let in obilo božjega blagoslova njegovim podvigom v korist Božjega kraljestva in človeka. Uredništvo „Duhovnega življenja“.

ALOIS SCHWARZ novi koroški škof

CELOVEC - Papež Janez Pavel II. je dunajskega pomožnega škofa Aloisa Schwarza imenoval za novega škofa na Koroškem. Škofovsko službo v krški škofiji je škof Schwarz prevzel 23. junija.

Le nekaj ur po uradnem imenovanju se je škof Schwarz skupaj s predhodnikom škofom Kapellarijem v srečanju z zastopniki medijev predstavil javnosti. Na poti z Dunaja se je najprej ustavil pri grobu svete Heme v krški stolnici, da bi molil za vse ljudi, s katerimi se bo srečeval kot škof. Novi škof bo nadaljeval pastoralno pot doseganega škofa Kapellarija, tako da bo skrbel, da bo cerkev na Koroškem ostala „pisana in dinamična“. Sam se je označil kot ponotranjenega človeka s humorjem in veseljem do življenja, ki z optimizmom gleda na nove naloge.

Škof Alois Schwarz je na Koroškem že znan kot predavatelj in velja za izkušenega dušnega pastirja. Njegovo posebno pastoralno zanimanje velja duhovnim poklicem, podeželju, pa tudi soočanju Cerkve z družbenopolitičnimi vprašanji. Njegovo škofovsko geslo je citat iz Janezovega evangelija: „In Beseda je postala meso.“

NE ZAUPAM TI (VEČ)

dr. Hubert POŽARNIK

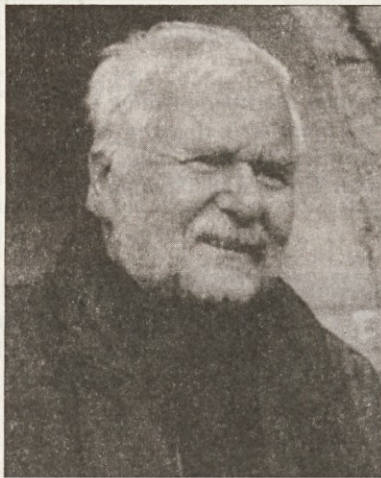
Nihče ne more videti v notranjost drugega človeka in zanesljivo reči, kaj misli, čuti, želi ali name-rava; če smo odkriti, še o sebi ne vemo vsega, saj marsikaj izrivamo iz zavesti, ker nas je tistega sram ali strah. Poleg tega smo ljudje sposobni, resda eni bolj kot drugi, pretvarjanja. Zaupati se drugemu človeku zato ni tako samoumevna reč, saj mu damo s tem, ko se mu zaupamo, tudi moč nad seboj. Zato je, dokler nekoga bolje ne spoznamo, naša previdnost povsem na mestu.

Praviloma je tako, da tisti, ki se imajo radi, najbolj odprejo srce drug drugemu. Medsebojna ljubezen namreč opogumlja k iskrenosti, ker daje občutek varnosti. Z drugimi besedami: zagotavlja nam, da ljubljena oseba ne bo zlorabila tega, kar ji povemo ali kar opazi pri nas.

Žal so nekateri ljudje polni strahu pred drugimi ljudmi in zato nesposobni iskrenega predavanja. Njihova osrednja vprašanja se glasijo: „V kakšni meri se smem pokazati tak/a, kot sem?“ „Koliko se smem prepustiti drugemu človeku, da še ohranim svojo samostojnost in enkratnost?“ in „Koliko svobode smem dati drugemu, da tega ne bo izkoristil?“ In večji je njihov strah, da bodo ljudje zlorabili njihovo odkritosrčnost, navezanost in zaupanje, bolj gradijo in utrjujejo nekakšne obrambne okope, ker se šele za njimi počutijo dovolj varne.

S takimi ljudmi ni lahko živeti, saj so zaradi svoje nezaupljivosti stalno na preži, zahtevni do soljudi, malenkostni, hitro prizadeti, če ne gre vse po njihovem, in zato polni vseh mogočih občutkov, saj se čutijo ogrožene tudi tedaj, ko jim nihče nič noče. Še toliko huje je, če jim soljudje s svojim ravnanjem potrjujejo njihove sume in strahove. Njihov gnev tedaj ne pozna meja.

V zakonu kažejo ti ljudje nezaupanje do zakonca na različne načine. Eden najbolj pogostnih je ljubosumnost. Kot vedo povedati strokovnjaki, ljubosumnost ni posledica velike ljubezni, ampak pomanjkanja samospoštovanja in samozaupanja. Kdor sebe malo ceni, namreč nehotе misli, da ga bo partner pri priči prevaral, če ga ne bo imel vsak hip pod nadzorom.

Ker se ljubosumnost rada stopnjuje, ne povzroča le stalnih preprirov, ampak je tudi sicer nevarna igra z ognjem. Tisti, ki na ta način bolj ali manj utesnjuje zakonca, večkrat žene tega, da iz protesta potem dejansko skoči čez plot. Drugo področje, okoli katerega se iz nezaupanja vrstijo sumničenja in prepiri, je denar. Z nadzorom nad skupnim denarjem je povezana, podobno kot v politiki, moč. To pomeni, da kdor odloča v zakonu o tem, kaj narediti z denarjem, odloča hkrati o „usodi“ partnerja. Tretje področje, ki razkriva nezaupanje med zakonci, je vzgoja otrok. Tisti, ki sebe ne zaupa partnerju, mu navadno tudi ne zaupa, da bo pravilno ravnal z otroki.

Pretrirana in dolgotrajna nezaupljivost je strup. Če opazimo, da zakoncu ne zaupamo, je to najvišja stopnja alarma, da je medsebojni odnos resno ogrožen. Morda bomo z zakoncem živeli še leta ali desetletja, vendar pomeni živeti nezaupanje v ozračju nezaupanja pravi pekel. Zaradi tega ne opustimo nobenega napora, da nezaupanje zmanjšamo ali odpravimo. Razumljivo je, da sta oba zakonca dolžna prispevati vsak svoj delež k temu.

Če smo se odločili ustvariti, poglobiti ali znova vzpostaviti medsebojno zaupanje z zakoncem, nam bodo morda pomagali naslednji nasveti:

1. Zberimo pogum in zaupajmo svojemu zakoncu. Mnogo ljudi se iz strahu, da bodo potegnili kratko, nagiba k temu, da stalno podtikajo zakoncu ali drugim

ljudem slabe namene. Če smo med njimi, pričnimo izhajati iz predpostavke, da je partner prav tako dober, pošten in zaupanja vreden kot mi. Presenečeni bomo, kajti če bomo tako gledali nanj, bomo v veliki večini primerov v resnici videli, da je tako in da smo mu delali krivico.

2. Govorimo o tem, kar nam leži na duši. Slaba vest, jeza, razočaranje nas zapeljujejo k temu, da vidimo povsod okoli sebe slabe ljudi.

3. Potrudimo se razumeti zakonca. Vsako dejanje ima vzrok. Zato skušajmo skupaj z zakoncem, če nas je prizadel ali razočaral, poiskati razloge za njegovo vedenje. Morda bomo odkrili, da tudi sami nismo nedolžni za tisto, kar se je zgodilo. To nas bo bolj zblížalo z njim kot vsi očitki in vse solze.

4. Ne pestujmo svojega razočaranja. Lahko, da je zakonec v resnici zlorabil naše zaupanje. Toda to ne sme biti razlog za trajne očitke in stalno nezaupanje.

5. Naučimo se odpustiti. Ljudje nismo niti angeli niti hudiči, ampak nekje vmes. Zato bodimo voljni in zmožni zakoncu, če ga polomi in se opraviči, oprostiti. Kdo ve, če ne bomo enkrat tudi sami želeli, da nam zakonec odpusti naše napake.

Kratke novice

LJUBLJANA - Slovenski evangeličani so 28. marca dobili svojega prvega škofa. Volilci iz 14 cerkvenih občin so za dobo 6 let izvolili mag. Gezo Erniša. Mag. Erniša je do sedaj kot senior vodil evangeličansko Cerkev v Sloveniji. Deležal je v Murski Soboti.

SARAJEVO - V teh tednih pričakujejo v Medjugorju desettisoče romarjev z vseh delov sveta, ker je 24. junija minilo 20 let, kar naj bi se bila v tem kraju prvi prikazala Mati Božja. Šest otrok je junija 1981 poročalo, da se jim je prikazala Mati Božja. Ti otroci so danes davno odrasli, toda Marijina prikazovanja naj bi še vedno trajala. Vrh slovesnosti bo „Praznik mladih“ pod geslom „Z Marijo rasti v modrosti in ljubezni“ od 31. julija do 6. avgusta. Znani duhovniki iz Karizmatične prenovе, ki so povezani z Medjugorjem, bodo imeli bogoslužja, predavanja in seminarje. Vatikan doslej ni potrdil Marijinih prikazovanj, kljub temu pa je doslej 20 milijonov ljudi obiskalo Medjugorje, med njimi številni bolniki in potrebni zdravja.

Ruski častnik papežu rešil življenje

**Zgodba ljubitelja zgodovine rimskega cesarstva,
upokojenega profesorja Vasilija Sirotenka**

Bogoslovec Karol Wojtyła, sedanji papež Janez Pavel II., čisto mogoče ne bi nikoli postal to, kar je, če ne bi bilo v Rdeči armadi majorja Vasilija Sirotenka, ki je imel zelo rad zgodovino in ni ubogal Stalinovega ukaza. Wojtyła je zaposlil s prevajanjem knjige o padcu rimskega imperija in mu s tem, še posebej pa z neposlušnostjo Stalinu, ki je zahteval izgon krakovskih semeniščnikov v Sibirijo, po vsej verjetnosti rešil življenje.

Doslej še neznano zgodbo iz papeževega življenja je objavil italijanski katoliški tednik Famiglia cristiana, po častnikovih besedah pa se je odvijala takole: 59. sovjetska armada pod poveljstvom generala Ivana Stepanoviča Konjeva je osvobodila Krakov iz nemških rok 17. januarja 1945. Naslednji dan so sovjetski vojaki, med katerimi je bil tudi major Sirotenko, strnili obroč okrog kamnoloma Solvay, kakšnih petdeset kilometrov od Krakova. Nemci so že prej pobegnili, poljski delavci so se prestrašeni poskrili. Vojaki so jim začeli kričati, da so svobodni in naj pridejo ven. Ko so delavci prišli na plano, so jih naštel osemdeset. Častnik Sirotenko je kmalu zatem odkril, da je

med njimi osemnajst bogoslovcev. Poklical je enega izmed njih in ga vprašal, ali zna prevajati iz latinščine in italijanščine. Povedal mu je, da ne, da pa ima prijatelja, ki zelo dobro obvlada jezike, Karla Wojtyła. Sirotenko mu je naročil, naj ga poišče. Bogoslovec je izpolnil njegov ukaz. Kmalu je odkril, da Wojtyła dobro govori tudi rusko, saj je bila njegova mati „Rusinka“, Ukrajinka z ruskimi koreninami. Zato mu je dal prevajati tudi ruske dokumente v poljščino.

Sovjetski častnik in njegov „pomočnik“ sta se vedno bolj razumela, tako da mu je dajal prevajati tudi članke o propadu rimskega cesarstva. Sirotenko je bil namreč kot civilist profesor za sred-

njeveško zgodovino. Medtem ko so drugi ruski vojaki ljudem kradli, kar so le mogli (denar, ure, obleko ...), so prvi „osvoboditelji“ Krakova prosili le hrane, Sirotenko pa je iskal predvsem knjige v latinskem in nemškem jeziku. Zato se je tudi razveselil bogoslovcev, posebej nadarjenega Karla. Spoprijateljila sta se, tako da ga je nekega dne politični komisar Lebedev opozoril, ali je pozabil na Stalinov ukaz z dne 23. avgusta 1940 glede poljskih uradnikov, učiteljev in bogoslovcev. Sirotenko mu je odgovoril: „Ne morem ga ustrelet. Je preveč koristen. Zna jezike in pozna mesto.“ Misli si je, da komisar to dobro ve, vendar noče tvegati. Zato ga je tudi opozoril na njegovo dolžnost.

Prvi vagoni s Poljaki, namenjeni proti Sibiriji, so že zapuščali mesto. To je bila pot brez vrnitve. Na seznamu za odhod tja so bili med prvimi tudi bogoslovci iz kamnoloma Solvay. Častnik Sirotenko jim je rešil življenje, ko je zanje izdal posebno odredbo.

Ko je bil Karol Wojtyła leta 1978 izvoljen za papeža, je bil Sirotenko med redkimi ljudmi v Sovjetski zvezi - z izjemo vlade in KGB - , ki so prepoznali njegovo ime. 6. marca letos pa je od papeža prejel pismo z najboljšimi željami za 85. rojstni dan. Ob pogledu nanj je stari profesor zgodovine in nekdanji rdečearmejec dejal: „Oba sva živela zelo polno življenje.“

PASTORJEVA MOLITEV V PARLAMENTU

Tole pa je zgodba iz nekega parlamenta. V kansaškem senatu so na uvodni seji v leto 2000 slišali zanimivo molitev, ki še vedno vznemirja nekatere ljudi. Ko je bil pastor Joe Wright naprošen, da za uvod v sejo nekaj zmoli, so vsi pričakovali nekaj splošnih besed, slišali pa so tole: Nebeški Oče, danes prihajamo predte, da bi te pro-

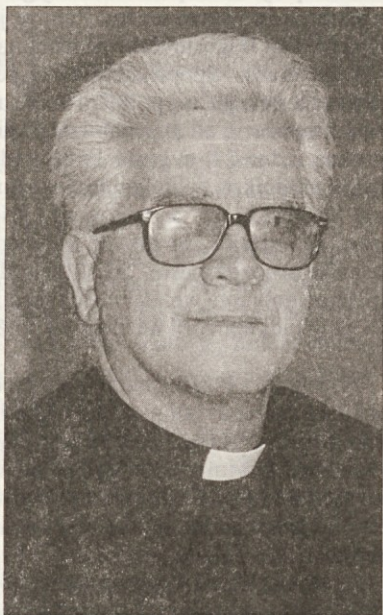
sili odpuščenja in da bi iskali tvojo pomoč in smer, ki nam jo kažeš. Vemo, da tvoja Beseda govori: „Gorje njim, ki zlo imenujejo dobro,“ toda ravno to smo storili. Izgubili smo svoje duhovno ravnotežje in sprevrgli svoje vrednote. Priznamo, da smo osmešili absolutno resnico tvoje Besede in to poimenovali 'pluralizem'. Častili smo druge bogove in to poimenovali 'odprtost za druge kulture'. Podpirali smo sprevržnost in to poimenovali 'alternativa'. Izkoriščali smo uboge in to poimenovali 'loterija'. Nagradili smo lenobo in to poimenovali 'socialna skrb'. Ubili smo svoje nerojenčke in to poimenovali 'pravica do odločitve'. Postrelili smo tiste, ki so za splav, in to poimenovali 'upravičeno'. Zamenjali smo vzgojo otrok in to poimenovali 'izgradnja samozavesti'. Zlorabili smo moč in to poimenovali 'politika'. Poželeli smo si tujo lastnino in to poimenovali 'ambicija'. Onesnažili smo zrak s profanostjo in pornografijo in to poimenovali 'svoboda izražanja'. Osmešili smo starodavne vrednote naših prednikov in to poimenovali

'razsvetljenje'. Preišči nas, o Bog, in spoznaj danes naša srca; očisti nas vsakega greha in nas osvobodi. Vodi in blagoslovi te ljudi, ki si jih poslal, da nas vodijo po poti izpolnjevanja tvoje volje. To te prosimo v imenu tvojega Sina, našega Odrešenika, ki živi, Jezusa Kristusa. Amen. Odgovor je bil takojšen. Kar nekaj poslancev je protestno zapustilo dvorano že med molitvijo. V šestih tednih je bil pastor Weight deležen več kot 5000 telefonskih klicev; od teh jih je bilo samo 47 negativnih. Iz Indije, Afrike in Koreje prosijo za kopije njegove molitve. Radijski novinar Paul Harvey jo je posredoval v odmevni oddaji The Rest of de Story; še nikoli ni bilo toliko odzivov, odkar vodi to oddajo.

Z Gospodovo pomočjo naj ta molitev prejadra vso našo domovino (velja tako za Avstralijo, ZDA, Slovenijo in kjerkoli že) in postane iskreno hrepenenje naših src, da bi se lahko znova imenovali božje ljudstvo. „Če ne stojite za nečim, boste padli pred vsako rečjo.“

(Iz Misli)

+ VINKO KOBAL

V torek, 29. maja, je slovensko javnost pretresla vest o smrti primorskega duhovnika in vzgojitelja msgr. Vinka Kobala.

Pokojni se je rodil leta 1928 v kmečki družini v Vrhpolju pri Vipavi. Osnovno šolo je obiskoval v domači vasi, gimnazijo v Malem semenišču v Gorici, nato v Castelleriu v Vidmu ter spet v Gorici, kjer je maturiral. Bogoslovje je doštudiral v Ljubljani (1947-51), bil dvakrat po nekaj mesecev v zaporu, v mašnika je bil posvečen 29. junija 1951. Veliko energij pri pastoralnem delu v raznih župnijah je posvetil veroučnim prizadevanjem tako na Primorskem kot v Ljubljani, kjer je vodil skupino študentov. Veliko je pisal, izdajal razne liste, katehetske priročnike in sodeloval pri pripravi veroučnih knjig za otroke in mladostnike. Poleti 1965 je začel zbirati dijake in študente raznih veroučnih skupin na taborjenju v prelepih slovenskih planinah; od leta 1975 dalje so t.i. tedni duhovnosti potekali v Stržišču; ta kraj bo gotovo za vedno ostal vezan na ime g. Vinka. V četrtek, 31. maja, so pokojnika po pogrebu v Godoviču, kjer je župnikoval zadnja leta, pospremili na božjo njivo prav v priljubljeno Stržišče.

Msgr. Kobal je dobro poznal dinamike sodobnih verskih gibanj. Sam je zrasel v težkih časih slovenske zgodovine in o sebi je pravil, da ga je režim učil

„krščanskega realizma“. Zavedal se je, da kot Slovenec pripada dvatisočletni duhovni kulturi, ki je ni mogoče zatreti. Iz tega je v njem rastlo prepričanje, da je treba graditi nove osebnosti, trdne, samostojne, zrele in vztrajne kristjane že od malih nog. V tem je veličina, daljnosežna zamisel g. Kobala, ki je začel z zbiranjem ministrantov na poletnih taborjenjih, nadaljeval z otroškim zborom za deklince in nato z doraščajočo mladino, ki je čutila potrebo po pristnih vrednotah. Kot prijatelj in duhovni vodja s srcem v roki je pospremil skozi tedne duhovnosti v Stržišču več kot deset tisoč mladih ter vnašal v njihova življenja izkustvo dobrega in lepega. Šlo mu je za to, da bi v taki skupnosti gradil

novo socialno etiko in obenem navajal mlade na dejavno in odgovorno vlogo v javnem življenju. Pripadnike mladih slovenskih generacij je vzgajal tako, da bi postale izhodišče za nove korake v slovenski krščanski družbi. Naj sedaj v Božjem objemu še naprej moli za to, da bi slovenska mladina, za katero je dal svoje življenje, ostala zvesta njegovemu optimizmu in veselju do življenja.

Pokojnega župnika Vinka Kobala poznamo in cenimo tudi argentinski Slovenci. Povabilu delegata, pokojnega prelata Jožeta Škerbca, se je rad odzval in bil od 6. do 30. novembra 1999 med nami v Buenos Airesu in Bariločah, da je vodil duhovne vaje, duhovne obnove in srečanja. Ohranili ga bomo v lepem in hvaležnem spominu. Z rojaki v domovini in zamejstvu mu tudi mi kličemo:

Z Bogom, g. Vinko!

+ Msgr. dr. KAZIMIR HUMAR

Prav v času praznovanja tisočletnice Gorice je končal tek svojega življenja velik predstavnik slovenskega javnega in verskega življenja. Vest o nepričakovani smrti msgr. dr. Kazimirja Humarja je žalostno odjeknila na binkošno nedeljo, 3. junija 2001, v popoldanskih urah.

Rodil se je v Vrtojbi 28. februarja 1915. Po gimnaziji v goriškem malem semenišču se je podal na študij teologije v Rim, kjer je študiral na Gregorijanski papeški univerzi. L. 1940 je bil v Gorici posvečen v duhovnika. Služboval je najprej kot kaplan v Komnu, župni upravitelj v Opatjem selu, nato v goriški stolnici

kot stolni vikar za slovenske vernike. Tu je kasneje postal tudi stolni kanonik, še prej pa je bil imenovan za papeškega prelata. Dr. Humar je vsa dolga leta opravljal slovensko mašo v stolnici, pri kateri so s petjem sodelovale slovenske pevke goriške Marijine družbe. To versko organizacijo je vodil dolga desetletja, do zadnjih let. Marsikdaj pa je pokojni opravljal še druge dušnopastirske službe, ko je nadomeščal župnike v župnijah na območju goriške nadškofije.

Delovanje dr. Humarja je bilo mnogostransko. Omenili smo glavne etape njegove duhovniške poti. Ves ta čas je tudi izdajal oziroma urejeval list Vijolica, ki je bilo mesečno glasilo Marijine družbe. V delovanju pri katoliških organizacijah naj omenimo še njegovo duhovno vodstvo slovenskih goriških skavtov in skavtinj, ko je z navdušenjem vodil to mladinsko gibanje zlasti v prvih letih obstoja.

Kazimir Humar je precejšnji del svojega delovanja posvetil slovenski šoli na Goriškem. Že kmalu je začel s poukom na višjih srednjih šolah in bil na učiteljsku dolgo let profesor slovenščine. Tu je kasneje prevzel pouk verouka in prav s tem predmetom leta 1980 zaključil svoj šolniški poklic. Bil je tudi več let podravnatelj učiteljskega Simona Gregorčič in napisal več učbenikov oziroma knjig z verskega kot literarnega področja.

+ ODŠLI SO +

**Filomena Jesih,
roj. Štancer**

Rojena je bila 6. julija 1922 v Mariboru. Imela je dve sestri in tri brate. V Ljubljani je končala klasično gimnazijo. Službo je dobila najprej v Murski Soboti, nazadnje pa v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani. Leta 1945 je z ostalimi člani družine in desetstisoči drugih protikomunističnih beguncev zapustila domovino in prišla v taborišče v Italiji. V Senegalliji se je poročila z domobrancem Jožetom Jesihom iz Dobrunj. Leta 1948 sta prišla v Argentino, kjer se jima je kmalu po prihodu v deželo rodila hčerka Irena. Živela sta v Monte Chingolo. Ko je bil mož star 33 let, se je z motorjem smrtno ponesrečil. Ostala je sama s hčerko. Živeli sta potem pri starših in bratu Brankotu v Slovenski vasi. Delala je v velikem podjetju, dokler se ni upokojila. Veliko let je tedensko hodila iz Lanusa v Slovensko hišo, da je odnašala Oznaniilo, Svobodno Slovenijo in našo revijo za naročnike v Slovenski vasi, pobirala prostovoljne prispevke za Oznaniilo, naročnino za Duho-

vno življenje itd. Bila je tudi članica Živega rožnega venca. Iz lastne dobre izkušnje v družini je imela veliko zaupanje v moč priprošnje blaženega škofa Antona Martina Slomška. V boleznih ji je nosil sveto obhajilo lazarist Janez Cerar, zadnji dan svojega življenja pa je prejela obhajilo v zavetišču sv. Vincencija iz rok gospoda Janeza Petka. Umrla je 9. februarja 2001. Pokopali so jo na pokopališču v Lomasu. Pogreba se je udeležilo veliko vaščanov in znancev.

Za njo žalujejo hčerka Irena z družino, sestra Marija Ljudmila Štancer z družino in sestra Joži Rot z družino. Dobri Bog naj bogato poplača zvesti sodelavki našega lista njen idealizem, iz katerega je delala za širjenje verskega tiska, čeprav je to od nje zahtevalo mnogo časa pa tudi denarja.

Anton Beltram

Tone je bil rojen 16. aprila 1919 v Vrhpolju pri Vipavi. Imel je še brata in dve sestri. Kot vsa Primorska, je tudi ta kraj po prvi svetovni vojni padel pod Italijo. Zato je hodil v italijansko ljudsko šolo, kot fant pa odslužil vojaški rok v Italiji. Od začetka druge svetovne vojne pa do italijanske kapitulacije je bil italijanski vojak, in sicer v Afriki. Tam je bil leta 1943 od Angležev ujet in je živel potem do konca vojne kot ujetnik na Korziki. Tam je zvedel, da njegova vas po novi uredbi ne spada več pod Italijo, ampak da je postala z ostalo Slovenijo del Jugoslavije. Po sedmih letih vojaščine se je vesel vračal domov, kjer pa ga je

čakalo hudo razočaranje. Doma ni našel nobenega od svoje družine, hiša pa je bila prazna, izropana in zapuščena. Povedali so mu, da so mama, sestra in brat bežali predno so kraje zasedli komunisti in da oni živijo v nekem taborišču v Italiji. Bil je torej edini od družine, ki se je nahajal v Titovi Jugoslaviji. Nova komunistična oblast ga je takoj mobilizirala v vojsko, da je kot šofer prevažal hlode, namenjene v Sovjetsko zvezo, iz Trnovskega gozda na razne postaje. Ko se je pa Tone malo razgledal in dobil potrebne stike, je izkoristil prvo priložnost za pobeg čez mejo v Italijo, da je poiskal svoje in se jim pridružil. Leta 1948 so Beltramovi skupaj z drugimi begunci iz Italije emigrirali v Argentino.

Naselili so se v Villa Madero. Tu je v začetku Tone prijel za vsako delo, hkrati pa pomagal bratu Francu pri fotografiranju, ko je ustanovil studio Foto Madero. Kasneje se je zaposlil v tovarni nogavic Ciudadela kot šofer in v njej delal dvajset let, do upokojitve. Leta 1960 se je poročil s Polono Glavan in si blizu prejšnjega družinskega doma zgradil še svoj dom. V družini so se mu rodili štirje otroci, ki so hodili v slovensko sobotno šolo v Slomškov dom,

pozneje pa na Srednješolski tečaj v Slovensko hišo. Tudi on je hodil dolga leta v Slomškov dom k slovenski maši in drugim prireditvam. Bil je vsa leta zdrav, do visoke starosti. Bolezen, zaradi katere je umrl, se mu je pojavila pred dvema letoma. Ko zaradi bolezni sam ni mogel v cerkev, mu je ob nedeljah in praznikih ter za prve petke redno nosil sveto obhajilo rajni prelat Jože Škerbec, nazadnje pa novi ramoški dušni pastir Franče Cukjati. Bil je tudi član Živega rožnega venca. Umrl je 10. marca 2001 v kliniki Los Cedros. Njegovi zemski ostanki čakajo vstajenja na privatnem pokopališču Los Ceibos na Ruti 3. Dobri Bog, v katerega je veroval, naj mu dá večni mir in življenje v edini domovini! Njegovi ženi, hčeram, sinu ter ostalim domačim naše iskreno sožalje!

Ema Kessler

V torek po veliki noči, 17. aprila, je Gospodar življenja poklical k sebi po daljšem bolehanju Emo Kessler Blejec. Dodelil ji je dolgo in pestro življenje 93 let. Še ne dolgo nazaj je bila duševno zelo bistra, navdušena bralka slovenskega tiska, predvsem političnega. Res je bila zelo načitana in informirana, zato je bil razgovor z njo kot odprta knjiga zgodovine slovenske polpretekle dobe.

V domovini je bila vodilna članica Orlic v rojstni Borovnici, kjer se je rodila v številni železničarski družini. Poročena Blejec je kmalu posegla s svojim delom tudi v okrožje. V zdmostvu je sodelovala, kjer so potrebovali njeno znanje in navdušenje. Sestavila in naučila je več rajalnih vaj za dekleta, s plesnimi fokalnimi točkami otrok pa je nastopala na naših priredi-

venci. Kasneje je bil med glavnimi pobudniki ustanovitve Zveze slovenske katoliške prosvete, ko je bil za prvega predsednika izvoljen prof. Mirko Filej. Po njegovi prerani smrti pa je on prevzel predsedstvo Zveze in jo dolgo let uspešno vodil.

Zelo bogato je bilo časnikarsko delo dr. Kazimirja Humarja. To se je začelo hitro po vojni, pri Slovenskem Primorcu,

nato pri Katoliškem glasu, kjer je bil dolga desetletja dejanski glavni urednik. Sam je vedno pisal važne in načelne uvodnike, pa še druge članke verske in kulturne vsebine.

Gospod nebes in zemlje naj v večnosti bogato poplača tega primorskega duhovnika, kulturno-prosvetnega delavca in časnikarja!

V prosvetni dejavnosti se je dr. Humar udeleževal že kmalu v prvem povojnem času, ko je v Gorici nastalo Slovensko katoliško prosvetno društvo. Bil je skoraj vedno član odbora društva oziroma njegov duhovni asistent. Tu je veliko pripomogel k razvoju prosvetnega dela na Goriškem. S pokojnim prof. Mirkom Filejem je bil tudi med tistimi, ki so navezali kulturne stike s koroškimi Slo-

**Cvetka Bidovec,
roj. Božnar**

tvah in tudi na televiziji.

Posebej pa je treba poudariti njeno dolgoletno zvestobo gledališču. Mnogo značajskih vlog je odigrala na Slovenskem izseljenskem odru v Ciudadeli pod režiserjem Janezom Špehom, kot režiserka pa se je uveljavila s predstavitvijo na odru spevoiger Ramoškega cerkvenega pevskega zbora pod glasbenim vodstvom Gabrijela Čamernika. Po letu 1960, ko se je v okraju Ramos Mejia osnoval Slomškov dom, je posvetila vse svoje moči kot odbornica v različnih funkcijah, predvsem pa je pomagala pri kulturnem delu z režijo akademij in gledaliških predstav. Njeno zadnje tovrstno delo je bil Šentjakobski provizor v počastitev avtorja dr. Stanka Kocipra, ki je živel med nami v Argentini. Za svoje življenjsko gledališko delo je prejela priznanje Martin Krpan. V veliko zadoščenje in milost, ker je to dočakala, ji je bila proglasitev države Slovenije: za njeno samostojnost je namreč dolga leta delovala.

Jesenske dneve svojega življenja je preživela v Domu škofa Rožmana v San Justu, pred tem pa je dolga leta preživela samostojno v slovenski naselbini v Lomas del Mirador, kjer so ji bili v pomoč prijateljske družine in žene iz Zveze slovenskih mater in žena.

Pokojna ga. Ema se je za slovo še srečala s Slomškovim domom: v sredo, 18. aprila, so se prišli od nje posloviti v Dom številni rojaki. Bog ji bodi bogat plačnik za njena dobra dela. Sorodnikom izrekamo iskreno sožalje, vsi pa jo ohranimo v hvaležnem spominu. Naj počiva v miru!

JT

Pokojna Cvetka je bila rojena 28. maja 1934 v Polhovem Gradcu pri Ljubljani. Bila je četrta po vrsti od šestih deklet, ki so se rodile Pavlu Božnarju, znamenemu lesnemu trgovcu, in Josipini Rihar, gospodinjski učiteljici na Krekovi šoli. Deklic nista razvajala, pač pa ljubeče vzgajala za Boga z besedo in zgledom. Sleherni večer je vsa, tudi širša družina, kleče molila rožni venec. To je bil za otroke kar težko pričakovan zaključni del dneva, ko so bili vsi skupaj zbrani ob Jezusovem in Marijinem oltarčku in si tudi drug drugemu marsikaj povedali. Cvetka je bila živahna deklica, a izredno krotkega in rahločutnega značaja. Jeziti se ni znala. Rada je hodila v šolo, bila je vestna učenka in skoro vedno odličnjakinja. Po mami je imela lep glas in izostren posluh, zato jo je petje veselilo. Leta 1945 je prišel v Polhov Gradec za kaplana g. Gregor Andolšek. Ker je bil takratni cerkveni pevski zbor prepovedan, je kar sam zbral otroke, jih vadil in z njimi prepeval vsako nedeljo pri sv. maši ob 10h. Cvetko je določil, da je intonirala pesmi, večkrat je pa tudi solo pela. Ob koncu nekega šolskega leta so učenci uprizorili Tomčevo spevoigrico „Rdeča kapica“ in povabili na prireditev skladatelja Tomca. Cvetka je vlogo „Rdeče kapice“ odpela pogumno in pristrčno. Pozneje je prepevala s sestrami v cerkvenem zboru kot mladenka in odraslo dekle.

Maja 1945, ko je Cvetka bila stara 11 let, sta se ata in 15 letna sestra Marija pridružila dolgi vrsti protikomunističnih beguncev, ki so se morali zaradi

življenjske nevarnosti ločiti od svojih najdražjih in zapustiti domovino. Verjetno bi se jima takrat pridružila vsa družina, če ne bi imeli na skrbi starejšega duhovnika, maminega sorodnika g. dekana Mateja Riharja, ki je pregnan od Nemcev v Srbijo, končno našel zavetje pri Božnarjevih. Z mamo so ostale doma poleg Cvetke še štiri sestre, stare od 14 do 8 let. Z atovim odhodom se je zanje končala otroška doba, saj sta čez noč pritisnila skrb in strah tudi na otroška ramena. Starejši sestre, ki sta obiskovali gimnazijo v Ljubljani, sta morali prekiniti študij, ker nista imeli sredstev za vzdrževanje v zavodu. Očetovo premoženje doma so namreč rdeči oblastniki zaplenili. Pozneje so na mamine prošnje del hiše in polja vrnili za najnujnejše preživetje, a pri hiši ni bilo več močnejših rok za obdelovanje zemlje. Tako so za vsa dela ostale same, od katerih so Cvetka in mlajši dve še obiskovale osnovno šolo. Kako leto po „osvoboditvi“ so tudi v Polhovem Gradcu odprli nižjo gimnazijo. Vsi mladi, ki niso imeli druge priložnosti za študij, so izkoristili to ugodnost, med njimi tudi Cvetka. Tako se je zgodilo, da se je v prvem razredu gimnazije zbralo kar trinajst Cvetkinih bratrancev in sestričen, sošolcev. Ti otroci so bili zelo korajžni. Nobeden se ni hotel učiti tako povečevane partizanske zgodovine, niti se vpisati med pionirje, kakor je bilo takrat ukazano. Mladi uporneži so se čudili, da zaradi tega niso dobili v šoli slabih ocen. Cvetka je kljub šibkosti vedno pomagala celo pri težjih delih. Kljub šoli, delu na polju in učenju zvečer, so jim mladostna leta minevala hitro. Vsa vas je vsako jutro hodila k sv. maši, še posebno k šmarnicam in v adventu k zornicam. Prav to jim je dajalo oporo, da niso omagali. Edino razvedrilo za Cvetko so bile takrat pevske vaje. Še posebno, kadar je g. kaplan peljal mladinski zbor pet na kako podružnico ob žegnanju. Tam so jih tudi pogostili, kar je bilo za tiste razmere pravo razkošje. Vse življenje pa ji je ostal v spominu dvodnevni izlet zbora pod vodstvom g. kaplana na morje v Opatijo in na Trsat.

Težak udarec za Cvetko in vso družino je bila aretacija in zapor mame leta 1950. S tremi sestrami je bila pri žetvi žita na oddaljenem polju, ko je sestra Joži, ki je bila uradnica v zaplenjenem podjetju, prihitela povedat, da so mamo zaprli, češ da ni prijavila vsega atovega premoženja. Pustile so požeto snopje in vse drugo na polju, a mame niso več dobile doma. Zaprli so jo na milico in niso pustili nikogar do nje. Dobri vaščani so njivo poželi do konca, snopje naložili na voz, ga pripeljali domov in celo zložili v kozolec. Tako očitne božje pomoči so bile deklice večkrat deležne. Ob prihodu na polje so jih presenečali dobri ljudje, ki so jim hodili pomagat pri raznih delih. Ob mamin aretaciji se je ponudil nekdanji atov delavec, da je spremljal Cvetko in sestro po okoliških kmetijah, kjer so ljudje s svojimi podpisi prosili, da bi mamo čimprej izpustili. Mama je bila zaprta eno leto, dobri mož pa je zaradi svoje dobrote izgubil službo pri podjetju. Veliko so družini pomagali tudi sorodniki iz vasi in iz Šentvida, ki so mami mesečno pošiljali pakete v zapor v Rajhenburg in spremljali tja tudi hčerke na obisk. Družini je pomagal tudi ata iz Argentine s težko prisluženimi paketi. Precej teh pošiljk pa so rdeči oblastniki zaplenili, rekoč: „Naj pa ata še pošlje!“

Kolikor bolj so dekleta odrasčala, bolj so se zavedala krivic, ki jih je prinesla komunistična „svoboda“. „Osvobodili“ so jih vsega, le časti jim niso mogli vzeti. Ko se je leta 1954 pokazala možnost, da se izselijo k očetu in sestri v Argentino, so se sicer s težkim srcem ločile od dobrih sorodnikov in prijateljev, vendar so z olajšanjem zapustile domovino. Tako so se januarja 1955, po desetih letih ločitve, srečno sešli v Buenos Airesu in čez nekaj dni odpotovali v Mendozo, kjer sta jim ata in sestra že pripravila lep dom v resnični svobodi. V Mendozi se je Cvetka s sestrami takoj vključila v slovensko skupnost in aktivno sodelovala v njej. Našla je zaposlitev v slovenski keramični tovarni CACES, kjer je delala do poroke. Poročila se je s Tonetom Bidovcem in se pre-

Naša odgovornost do življenja

Pred kratkim se je razvila polemika; ta se je začela zaradi zakonov, ki se nanašajo na odgovornost do življenja. Na Holandskem so z zakonom dovolili nekatere oblike evtanazije. Argentinska poslanska zbornica pa je odobrila zakon o „zdravem razmnoževanju“.

Da razumemo to skrb, ki je v središču našega nadaljevanja kot družbe, nam bo morda pomagala prisposoba o časovnem življenjskem krogu človeka.

Biološki razvoj človeka se začne v maternici in potrebuje devet mesecev. Ko pride na svet, je še popolnoma nezmožen zaživeti samostojno. Potrebuje še drugo dobo, v drugi maternici, ki je družina, da dopolni svoj razvoj kot oseba. V družini prejme ljubezen in zapovedi. Brez ljubezni ne raste in ne čuti, brez zapovedi ne zna prepoznavati svojega bližnjega, ne zna živeti v družbi, ne more biti državljani.

Ta drugi razvoj, da je otrok rojen za družbo kot odrasla oseba, traja približno dvajset let. To bi bila tista stična točka med spolnostjo in ljubeznijo; med nagrado in odgovornostjo, med človekovimi pravicami in njegovo dolžnostjo. Ta drugi razvoj lahko trpi spremembe podobne biološki.

Družinska maternica mora biti pripravljena, da se v njej zasaadi plod, karpomeni, da pričakuje otroka in ima zanj načrte; potrebno je, da so starši med seboj povezani s trajno in ne prehodno pogodbo.

Pravzaprav naredimo zelo malo, da bi pazili in ohranili ta plemeniti organ, družino in nje-

no pomembno delovanje. Lahkomiselno jo izrezujemo iz družbe. Tako se pojavlja bolesteni razvoji: družine, ki zavržejo svoje otroke, jih zapustijo, zanemarijo, ker niso popolne v svoji zgradbi, ki „splavijo“ svoje otroke, ki jim za ta drugi razvoj ne dajo potrebnega časa.

Važno je, da postanemo odgovorni in kritični do tega drugega „splava“, te druge stopnje razvoja. V njem ne ubijemo osebe, kakor v biološkem splavu, pač pa onemogočimo njen družbeni razvoj in sožitje, njeno dostojanstvo ter ustvarjamo bitje na robu družbe, in to ni malo. To občutimo na lastni koži.

Vrnimo se k odgovornosti in se vprašajmo, kako napolnujemo svet v teh zadnjih letih? Koliko tistih otrok, ki so

rojeni, lahko pričakuje resno vzgojo v družini, ali so bili zaželeni in pričakovani?

Človeštvo se bliža resnemu problemu prebivalstva glede števila in kakovosti. V kratkem času bo v deželah prvega sveta več starih ljudi kot otrok, ker so tisti, ki bi otroke lahko spočeli, rodili in vzgojili, znižali rodnost na najnižjo stopnjo.

Medtem je v nerazvitih deželah, gospodarsko in kulturno obubožanih, rodnost razdeljena; dviga se število rojstev, družinska vzgoja pa je zelo nepopolna ali pa je sploh ni.

Svet bo kmalu naseljen z veliko večino ljudi, ki bodo sicer življenjsko dorasli, vendar nedorasli kot osebe, ker ne bodo imeli možnosti razviti se v tej smeri kot ljudje. To pomeni nazadovanje družbe, saj se bodo s tem strašno povečale razlike med ljudmi.

selila k njemu v Ramos Mejijo v območje Slomškovega doma.

Rodila sta se jima dva otroka, Toni, ki je v Sloveniji dokončal bogoslovne študije in je sedaj slovenski dušni pastir v San Justu, ter Nadi, uradnica v tradicionalnem španskem podjetju. Cvetka je bila nad vse skrbna žena, mama in gospodinja. Le to ji je bilo hudo, da je bila dolga leta šibkega zdravja. Bila je tudi članica Živega rožnega venca.

Kdo od ramoškega verske-

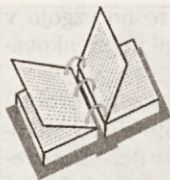
ga občestva bi mogel spregledati Cvetko, ko je nedeljo za nedeljo skozi trideset let pripravljala skupaj z možem Tonetom oltar za slovensko službo božjo, pa tudi med tednom za prve petke in druge posebne priložnosti. Skrbela je za prte, cvetje in vse potrebno. Kljub svoji bolehnosti te službe ni nikoli opustila, kakor tudi skoro ni bilo dne, da ne bi šla k sv. maši v Don Boscov zavod.

Kdo bi mogel slutiti, da smo jo na romanju v Lujanu zadn-

jkrat videli? Na posledicah operacije je 22. maja za vedno zatisnila oči in odšla domov k svoji Materi v njenem mesecu, v katerem sta z možem Tonetom obhajala obletnico poroke in vsak svoj rojstni dan. Ob odhodu v bolnišnico se je od zbranih domačih poslovila rekoč: „Vse v večjo čast božjo.“ Sestri, ki jo je obiskala naslednjega dne in je ni razumela, kaj je hotela s tem namigniti, je pa rekla: „Vse imam urejeno. Sem popolnoma mirna.“ Na mrtvaškem odru je z

njenega obraza res odražal globok mir in spokojnost. Kot da je malo zadremala. V resnici pa je zaspala za vedno in prestopila prag našega življenja v večno življenje pri Bogu.

Kako so to zvesto in potrpežljivo ženo cenili, so dokazali rojaki, ki so jo v tako velikem številu hodili kropit ter molili in peli ob krsti. Pa tudi naslednje jutro, ko so kljub delavniku napolnili sanjuško stolnico, da so se s sveto daritvijo dokončno poslovili od nje.

iz naše kronike

Velika noč v San Justu. Slovesno sveto mašo je daroval dušni pastir g. Toni Bidovec. Velikonočne pesmi je lepo prepeval mešani pevski zbor pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar. Po sveti maši je bil v Našem domu skupni velikonočni zajtrk. Sledilo je praznovanje ob velikonočni pesmi in poeziji. Veselo veliko noč je voščila predsednica Doma gospa Mici Malavašič ter predstavniki organizacij, ki delujejo v Domu. Sledila je recitacija in petje otroškega in mešanega zbora. Veličastna slika vstalega Kristusa, delo Toneta Oblaka, je krasila oder.

Tudi v Slovenskem domu v Carapachayu so praznovali veliko noč. Po sveti maši so imeli skupni zajtrk, otroci pa so po stari slovenski navadi „kotalili“ pirhe.

Občni zbor v Slomškovem domu se je vršil v nedeljo, 29. aprila. Navzoč je bil predstavnik občine, zato so bili bilanca in uradni dokumenti vodeni v španščini. Zaradi tega je tudi izostalo širše poročanje o delovanju Doma. Na volitvah je bil za prihodnjo poslovno dobo sprejet sledeči odbor: predsednik Marjan Jože Loboda, podpredsednica prof. Neda Vesel Dolenc,

tajnik lic. Jože Oblak, blagajnik contador Gregor Hribar ter odborniki: Jernej Tomazin, Tone Kastelic, Miha Ribnikar, inž. Miha Podržaj, lic. Jaka Kocmur, Marko Selan, Aleksandra Zupan Omahna, Pavla Kovač Škraba in nadzorni odbor: Herman Zupan in Božidar Fink.

Dobrodelno kosilo odseka ZSMŽ Slomškov dom je bilo v nedeljo, 29. aprila, pod vodstvom predsednice gospe Pavle Škraba. Namen je bil družabnost in zbrati sredstva za dobrodelne namene. Predsednica je pozdravila vse navzoče, dušni pastir g. Franci Cukjati je povedal nekaj misli v spodbudo, nato pa blagoslovil jedila. V prijetni družbi je poteklo kosilo; rojaki so se veseli pozno popoldne razšli.

Mladinska sveta maša in sestanek je bil 29. aprila v Slovenski hiši. Po sveti maši, katere se je udeležilo lepo število mladih, je predaval dr. Andrej Poznič in sicer o temi „Moralna danes“.

Slovenska nogometna ekipa iz Argentine se pripravlja za potovanje v Slo-

venijo, kjer bodo odigrali več iger. Za pokroviteljstvo so zaprosili našo krovno organizacijo Zedinjeno Slovenijo. Ekipa ima svoje vodstvo: glavni vodja in trener je lic. Heri Zupan, kondicijski trener prof. Jure Urbančič, in prof. Dani Sušnik, zdravnik dr. Silvo Lipovšek, fizioterapeut lic. Janko Šmalc, blagajnik Andrej Peršuh in tajnik Marko Vombergar.

Mladinski organizaciji SDO in SFZ igrata medkrajevni turnir v odbojki. Doslej so odigrali v treh krajih in sicer v San Martinu, Slovenski vasi in San Justu.

Obletnica Slovenskega doma v Carapachayu. Slovenska skupnost v tem kraju zelo živahno deluje. 6. maja so praznovali 41. obletnico Doma. Slavje se je pričelo na dvorišču z dviganjem obeh zastav: argentinske in slovenske ter slovesnim petjem obeh himen. Predsednik Doma Franci Žnidar je pozdravil vse navzoče in nas povabil v dvorano, kjer smo prisostvovali sveti maši, ki jo je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev prelat dr. Jure Rode. Po sveti maši so gostom ponudili kruh in sol kot znamenje gostoljubja. Nato so vse goste povabili na slavnostno kosilo, ki so ga okusno pripravile gospe, mladi pa spretno postregli. Pričel se je popoldanski program. Pozdravne besede je izrekla gospa Andreja Papež Córdoba, ki je tudi povezovala vse točke kulturnega programa. Nato so dekleta pod vodstvom Ani Resnik zaplesale. Ani Klemen je recitala pesem Franceta Papeža „Vrnitev v Pepelnici“. Naslednja točka je bil belokranjski ples v izvedbi mladine Doma. Nato je govoril predsednik Zedinjene Slovenije Tone Mizerit, ki je rojakom čestital k njihovem delu in jih spodbujal k prijateljskemu sodelovanju vseh rojakov iz okolice Carapachaya. Nastopili so tudi najmlajši in zapeli nekaj otroških pesmic. Potem je govoril odpravniki poslov v Argentini opolnomočeni minister Tomaž Kunstelj. V svojem govoru se je spomnil desete obletnice osamosvojitve Slovenije in čestital rojakom k opravljenemu delu za slovenstvo. Folklorna skupina Maribor nam je nato zaplesala Gorenjski venček. Višja skupina učencev slovenske šole Josipa Jurčiča je zapela nekaj pesmi. Pesnitev Toneta Kuntnerja „Domovina“ so spremljale skiopitične slike Slovenije in primerna glasba. Kulturni del prireditve so zaključili vsi nastopajoči s pesmijo: „Prijatelji, ostanimo prijatelji.“ Za plesne vaje je poskrbela Ani Resnik, pevske točke pa so bile pod

Pri blagoslovu ob zaključku našega letošnjega romanja v Luján - Foto: M. Vombergar

vodstvom Ani Klemen.

Slovenci na knjižnem sejmu. V Buenos Airesu se vrši vsako leto knjižni sejem, letos že 27. Obišče ga več kot milijon ljubiteljev knjige. Tudi Slovenci smo bili prisotni, letos z izložbenim oknom, ki ga je pod okriljem Zedinjene Slovenije pripravil arhitekt Kogovšek. Finančne stroške je krilo veleposlaništvo RS. Razstavljene so bile publikacije naše skupnosti, dela naših avtorjev ter knjige iz Slovenije; klasična in sodobna knjižna dela. Izložbeno okno je lepo predstavljalo Slovenijo tukajšnjemu občinstvu.

Zveza slovenskih mater in žena redno deluje. Mesečno se vrše sestanki v Slovenski hiši. Meseca marca je predaval asistent Zveze in sicer o temi: „Prava podoba škofa dr. Gregorija Rožmana.“ Maja pa je gospa Sonja Tavčar govorila o odhodu od doma in prihodu v novo deželo. Z zanimanjem so gospe sledile pestrim spominom.

Zveza mater in žena San Martin je priredila izlet v Boco pod vodstvom gospe Ančke Podržaj. Ženam so se na zanimivem izletu pridružili tudi moške. Ogleдали so si galerijo slik Quinquela Martina: prehodili Caminito in obiskali atelje slikarja Marjana Gruma. Po vsem zanimivem ogledu so šli še v cerkev Nuestra Señora de los Emigrantes - Naše Gospe zaščitnice izseljencev.

Romanje v Luján. Kot vsako leto, smo tudi letos Slovenci romali v Luján in sicer v nedeljo, 13. maja. Dan je bil jasen in sončen, veliko število rojakov je pohitelo k Materi Božji, da jo počastijo, jo prosijo za varstvo in se ji zahvalijo za vse prejete dobrote. Romarji, okoli 2000, so bili iz vseh krajev; največ iz Vélikega Buenos Airesa, pa tudi iz Bariloč, Rosaria, Miramara, Mar del Plate. Sveto mašo je daroval prelat dr. Jure Rode; pri pridigi je razložil nedeljski evangelij, ki govori o ljubezni. Pred oltarjem sta bili postavljeni slika Brezjanske Marije Pomagaj in bandera Svetogorske Marije.

Popoldne so se zopet vsi romarji zbrali v baziliki. Nagovor je imel dr. Andrej Poznič, potem pa se je razvila procesija po trgu pred baziliko. Med procesijo smo molili rožni venec. Posebno pozornost je vzbujalo število ministrantov pa tudi otrok in mladih v narodnih nošah. Fantje so nosili sliko brezjanske Marije Pomagaj, bandero svetogorske Kraljice in kip lu-

janske Marije. Ko smo se vrnili v cerkev, so bile pete litanije Matere Božje in blagoslov. Mogočno petje je odmevalo po veličastni baziliki. Mariji smo priporočili svoje najdražje, jo prosili varstvo in pomoč našim družinam. Romanje je res lepo poteklo; bil je lep in srečen dan.

Žegnanje pri Mariji Pomagaj. V nedeljo, 27. maja, smo imeli žegnanje pri Mariji Pomagaj v Slovenski hiši. Za to priložnost je romala sanhuška verska skupnost, ki je izročila slovenski cerkvi relikvijo blaženega Antona Martina Slomška. Slovesnost se je začela s sveto mašo, ki jo je daroval delegat dušnih pastirjev dr. Jure Rode. Z njim so somaševali pater dr. Alojzij Kukovica, prelat g. Jože Guštin, g. Toni Bidovec in Danijel Vrečar SDB.

Pri darovanju so poleg darov prinesli še relikvijo, ki so jo vsi navzoči poljubili. Vršil se je tudi ofer (vsak je prinesel svoj dar za cerkev). Delegat dr. Jure Rode se je zahvalil mariborskemu škofu Krambergerju, za izredno pozornost do nas Slovencev v Argentini, da smo dobili relikvijo blaženega Antona Martina Slomška.

Slovesnost je povzdignilo petje skupine s Pristave, pod vodstvom gospe Anke Savelli Gaser. Lepe Marijine pesmi so nas spomnile, da je mesec maj v Sloveniji posvečen Mariji, pa tudi naša cerkev. Zapeli so tudi Slomškovo pesem: „V nebeh sem doma“.

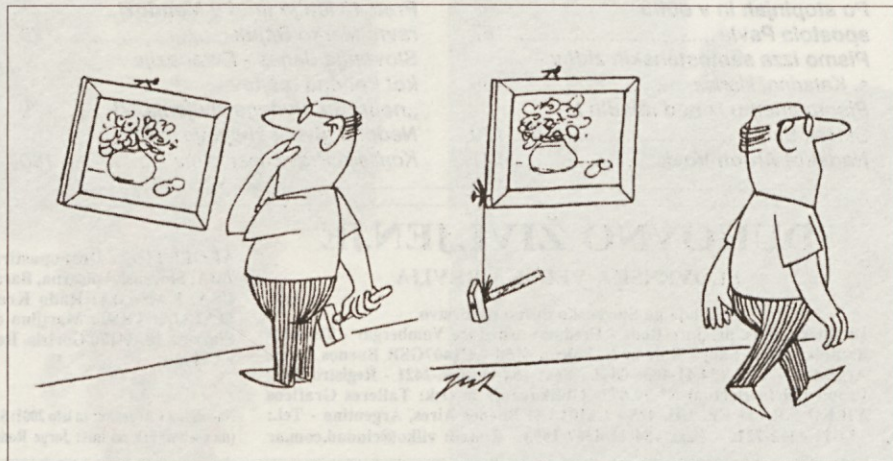
Po sveti maši je bilo slavnostno kosiło, katerega se je udeležilo lepo število rojakov. Spretno gospodinje so pripravile jedi, ki so jih gospe in dekleta hitro in lepo postregle. Povsod se je čutilo praznično razpoloženje. Dr. Jure Rode se je vsem zahvalil za udeležbo in pomoč; Jernej Štefe pa je podal poročilo o gospodarskem stanju Slovenske hiše.

Kratke novice

VATIKAN - Slovenski škofje so se od 23. do 28. aprila mudili v Vatikanu na tako imenovanem obisku „ad limina apostolorum“ - to pomeni, da so se po predpisani tradiciji podali h grobovom apostolov Petra in Pavla. Obisk je imel tri dele: obisk grobov apostolov, srečanje s papežem in pogovore na sedežih ustanov rimske kurije. Ta srečanja so velike važnosti za krajevno Cerkev, ker pomenijo vrhunec odnosov voditeljev krajevnih Cerkva (škofov) s papežem.

PARIZ - Predsedstvo Svetovne zdravniške zveze (WMA) odklanja legalizacijo aktivne pomoči pri umiranju (evtanazija) po nizozemskem zgledu. Predsedstvo je v francoskem Divonne-les-Bains sprejelo izjavo, ki poziva vse zdravnike sveta, naj ne sodelujejo pri ukrepih aktivne pomoči pri umiranju, tudi če bi nacionalni zakoni to dovoljevali. Evtanazija je v protislovju z bistvenimi etičnimi načeli medicinske prakse, je rečeno v besedilu, proti kateremu je glasoval samo inozemski zastopnik v Svetovni zdravniški zvezi. V Svetovno zdravniško zvezo je včlanjenih 70 nacionalnih zdravniških organizacij.

Slavje pa res ne bi bilo pristno slovensko žegnanje brez popoldanske pobožnosti. Sledile so pete litanije Matere Božje, kjer so vsi navzoči radostno prepevali in prosili Marijo, naj nam pomaga v vseh težavah našega zemskega potovanja in nas vodi v nebeško domovino. Za konec pa še blagoslov z Najsvetejšim in zahvalna pesem.

malo za šalo...

Veliko moških se poroči, ker se naveličajo hrane po restavracijah, nošenja perila v pralnico in hoje v strganih nogavicah. Veliko moških se iz istih razlogov loči.

+
- Ali veš, kakšna je razlika med duhovnikom in policajem?
- Kakšna neki?
- Duhovnik reče „Gospod z vami,” policaj pa „Gospod, z nami!”

+
Na plaži.
„Ali je tisti otrok, ki meče pesek v moje čevlje, vaš?”

„Ne, moj je tisti, ki vliva vodo v vašo kapo.”

+
„Hčerka, ali te ni nič sram?”
„Mamica, zakaj pa?”
„Glej, tvoje prijateljice so že vse razporočene, ti se pa še poročila nisi.”

+
Otroci se pogovarjajo.
Prvi: „Moja mama ima lase črne kot oglje!”
Drugi: „Moja mama ima pa lase vsak teden drugačne barve!”
Tretji: „Moja mama si jih pa

lahko sleče!”

+
„Zakaj je pijača ženskega spola?”

„Ker marsikomu zmeša glavo.”

+
Zdravnik pregleduje karton določenega bolnika: „Krvna slika kaže dobro, pritisk je skoraj normalen, temperatura je padla. Kje pa je pacient, sestra?”

„Včeraj so ga pokopali.”

+
Med možem in ženo po kosilu.

„Kam pa greš, Marijan?”

„Počivat. Saj veš, da nerad postopam po hiši brez dela.”

+
Novinar sprašuje starega mornarja: „Kdaj vam je bilo na morju najhujše?”

„Nekoč v Biskajskem zalivu, ko nam je zmanjkalo ruma.”

+
„Moja žena je kot fotograf: nič ne smem govoriti in zmeraj se moram smejati.”

+
„Gospod Klančar, ali so se

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Lahko je kaznovati krivca, težko poravnati njegove krivice.
- Človeka bolj razveselijo tuji neuspehi kot lastni uspehi.
- Ljudje iz preteklosti nam krojijo prihodnost.
- Neokusno je, če nekateri pišejo spomine na čase, ki bi jih radi čimprej pozabili.
- Žalostno je, če se revolucionarji borijo za status quo.
- Politična linija je ravna črta, ki po potrebi zavije v levo ali desno.
- Če si načelen, ne boš nikoli postal načelnik. Spoštuj očeta in mater, pa boš dolgo živel v njunem stanovanju.
- Edini kritik, ki sem mu verjel, je bil Josip Vidmar. Če je kaj hvalil sem vedel, da je ničvredno, in obratno.
- Še kot otrok sem si želel postati vojni veteran.
- Kjer je zašel s poti, smo mu postavili spomenik.
- Darwinu bi morali postaviti spomenik v živalskem vrtu.
- Demokracija se ne meri v širino, ampak v višino.
- Gola resnica ne more uspešno tekmovali z lažjo, oblečeno po najnovejši modi.

vam izpolnile želje, ki ste jih imeli v otroštvu?”

„Ja, ampak samo ena: ko je učitelj pocukal za lase, sem si želel, da bi bil plešast!”

Vodnik poučuje rekrute:

„Vojaška suknja sama se ne naredi vojaka. Kaj je še potrebno?”

„Hlače, moj vodnik!”

KJE JE KAJ

Sporočilo naših mučencev -	
Jure Rode	161
Jubilejno leto slovenske Cerkve v Avstraliji - Tone Gorjup	162
Domovina zahteva danes nekaj novega, izvirnega -	
Poslanica argentinskih škofov	163
Sv. Avguštin uči	165
„Človeška spolnost: resnica in pomen” - Lojze Kukovica	166
Po stopinjah in v duhu apostola Pavla	167
Pismo izza samostanskih zidov - s. Katarina, klarisa	169
Pismo enemu izmed mladih I. - Striček Simon	170
Nadškof Anton Vovk	171

Bogdan Kolar: V Gospoda zaupam -	
Silvester Čuk	172
Na božjo pot - Naša Gospa iz Doline	
Catamarca - Metka Mizerit	173
V Sibiriji ubili poljskega duhovnika	174
„Družina” - ogledalo časa in podoba družbe - Franci Petrič	175
Iz taborišča v domovino - (N.R. v Družini)	176
Pred sto leti rojen pesnik in duhovnik Gregor Mali	177
Uspešna predstavitev	178
Pred 40 leti je umrl v Mendozii	
ravn. Marko Bajuk	179
Slovenija danes - Evtanazija kot končna rešitev	
„neproduktivnega življenja”?!	179
Nedotakljivost življenja -	
Komisija Pravičnost in mir	180

Pismo bralca v „Družini” -	
Kršenje človekovih pravic	180
Panika pred križem - Alojz Rebula ...	181
Duhovno življenje je objavilo pred 50, 60 leti	182
Sto let Cerkve v Sahari	182
Priznanje človeku dialoga in strpnosti	183
Alois Schwarz, novi koroški škof ...	183
Ne zaupam ti (več) -	
Dr. Hubert Požarnik	184
Ruski častnik papežu rešil življenje	185
Pastorjeva molitev v parlamentu	185
+ Vinko Kobal	186
+ Msgr. dr. Kazimir Humar	186
Odšli so	187
Naša odgovornost do življenja	189
Iz naše kronike	190
Kratke novice	180, 181, 184 191

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVija

Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo.

Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: arh. Jure Vombergar - Tehnični urednik: Stane Snoj - Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel.: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Oblikovanje in tisk: Talleres Graficos VILKO S.R.L. - E.E. UU. 425 - C1101AAI Buenos Aires, Argentina - Tel.: +54-11-4362-7215 - Fax: +54-11-4307-1953 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

POVERJENIKI

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103. USA. KANADA: Rado Kreys, 75 Trowell Ave. Toronto M6M - 1L5 Canada. ITALIJA: TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia. GORICA, Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. AVSTRILIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA

Naročnina v Argentini za leto 2001: \$ 55.- in izdatki za pošto; drugod US\$ 55.- Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina.

Od zgoraj in od leve:

1. in 2. Domobranska proslava v Slovenskem domu v San Martinu pod geslom: „Naj rod moj ne umrje, naj živi!“

(Foto: Tone Belec)

3. in 4. Domobranska proslava v Slomškovem domu.

(Foto: Marjan Šušteršič)

5. Ob stoletnici rojstva je dobil pokojni župnik Gregor Mali spominsko ploščo na Marijinem domu v Selih pri Kamniku, njegovem rojstnem kraju.

6. Notranjščina stolnice v mestu Catamarca, kjer kraljuje Naša Gospa iz doline Catamarca.

(Berl članek o tem romarskem kraju v pričujoči številki DŽ.)

Od zgoraj in od leve:
ZBOROVSKO SREČANJE ob 30-letnici Mešanega
 pevskega zbora San Justo v Slovenski hiši.
 1. Mešani pevski zbor San Justo pod vodstvom
 prof. Andejke Selan Vombergar
 2. Coro Polifónico Nacional de Ciegos
 (Osvaldo Manzanelli).
 3. Coro Alberto Ginastera del Conservatorio
 de Música de Morón (Roberto Saccante).
 4. in 5. Ob 41. obletnici Slovenskega doma
 v San Martínu, ko so ponovno odprli Boulevard
 República de Eslovenia.
 6. in 7. Centralna domobranska proslava
 v Slovenski hiši. (Foto: Marko Vombergar).